

ΑΤΤΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Συνδρομή ἐν Ἑλλάδι ἐτ. δρ. 12. Ἐξάμ. δρ. 6.—Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ἐτ. φρ. χρ. 15. Ἐξάμ. φρ. χρ. 8. Τιμὴ φύλλου ἐκλεκτοῦ χάρτου—ἀ. 30
Ἐκδίδεται τρίς τοῦ μηνὸς τῆ 1, 10 καὶ 20—Γραφεῖον ἐν ὁδῷ Φιλελλήνων ἀριθ. 24.

ΑΘΗΝΑΙ 1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1891

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΓΓΓΛΑΒΗΣ ἘΚΔΟΤΗΣ

ΕΤΟΣ Γ'.-ΤΟΜΟΣ Β'.-ΑΡ. 21

Α' ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΠΙ ΕΚΛΕΚΤΟΥ ΧΑΡΤΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΕΙΜΕΝΟΝ

Ἄλφόνσου Δωδὲ Νουμάς Ρουμεστάν (μυθιστορία, συνέ-
χεια)—Εἰς τὴν Ἑλενοσύνην (ποίημα) ὑπὸ Ἄρ. Προβελεγ-
γίου.—Ἰωάννης Μωρέας, ὑπὸ Ι. Ζυγομαλά.—X. Marnier :
Ἡ νεόνυμφος, ὑπὸ Α. Ροντήρη.—Παλαιοντολογικά, ὑπὸ Χ.
Παπαδοπούλου.—Κάποιο ἀστέρι (ποίημα) ὑπὸ Α. Ἀστέρη.
—Ἡ Σοῦβλα, ὑπὸ Κ. Πρασά.—X. Marnier : Ὁ Ραββίνος,
ὑπὸ Α. Ροντήρη.—Ὀκτάβιος Φεγιέ.—Ἀδόλφος Βελώ.—Νεώ-
τερα : ἐπιστημονικά καὶ καλλιτεχνικά.—Στιγμαὶ τέρψεως.—
Γράμματα.

ΕΙΚΟΝΕΣ

Ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει, μεγάλην διατέλειαν εἰκόν. Ὁ στολισμὸς
τῆς Νύμφης—Καλλιτεχνία: εἰκὼν Ἰωσήφ Γκιζέλλα.—Ὀκτά-
βιος Φεγιέ.—Ἀδόλφος Βελώ.

Ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει σπανίαν καλλιτεχνικὴν ἀπόλαυσιν πα-
ρέχομεν πρὸς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ
φύλλου ὀλοσέλιδον, ὡς εἰς παράρτημα δυνάμενον καὶ νὰ
ἀποσπασθῆ καὶ τεθῆ εἰς πλαίσιον ὅπως ἀποτελέσῃ λαμπρὸν
κόσμημα αἰθοῦσης ἢ γραφεῖου δημοσιεύομεν ἐπὶ πολυτε-
λοῦς χάρτου τὴν περιήνημον εἰκόνα τοῦ Ἰωσήφ Γκιζέλλα,
ἐξόχου ζωγράφου, περιστάσαν τὸν Στολισμὸν τῆς Νύμφης.
Ἡ δημοσίευσίς τοιοῦτου καλλιτεχνικοῦ πίνακος τέχνης
ἄμα καὶ μεγέθους τόσον σπανίας πρώτην φορὰν γίνεται ἐν
Ἑλλάδι.

Καίτοι εὐρισκόμεθα εἰς τὸν 8ον ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ
«Ἀττικῷ Μουσεῖου» μῆνα, καίτοι κατ' ἐπανάληψιν ἐδημο-
σιεύσαμεν δῆλωσιν περὶ τῆς ἀποστολῆς τῆς συνδρομῆς τῶν
κ. κ. συνδρομητῶν, ἐν τούτοις ὡς συνήθως πλεῖστοι
ἴσοι, ἀτυχῶς, μέχρι σήμερον καθυστεροῦσι ταύτην, μὴ ἀ-
ναλογιζόμενοι εἰς ὅποιαν δαπάναν καὶ μόχθους ὑποβαλλό-
μεθα διὰ τὴν ἐκδοσὶν τόσον καλλιτεχνικοῦ φύλλου. Ἐν
τούτοις ἔχομεν τὴν ὑπομονὴν νὰ ὑπενθυμίσωμεν καὶ πάλ-
ιν πρὸς τοὺς ἐν Ἑλλάδι καὶ τῷ ἐξωτερικῷ καθυστεροῦν-
τας τὴν γλισχροτάτην συνδρομὴν τῶν νὰ σπεύσωσι καὶ ἀ-
ποστείλωσι ταύτην ἐν τῷ ἡμέτερῳ γραφεῖῳ.

Ὁ ἐν Ἀθήναις πρεδευτῆς τῆς Ρουμανίας καὶ διακεκρι-
μένος δραματικὸς ποιητῆς κ. Δημήτριος Ὀλανέσκος εὐνη-
ρεσθῆν νὰ πέμψῃ ἡμῖν πρὸς δημοσίευσιν ἐν τῷ «Ἀττικῷ
Μουσεῖῳ» ἀνέκδοτον αὐτοῦ κωμῳδίαν μονόπρακτον, ὑπὸ
τὸν τίτλον

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΧΟΡΟΣ

ἧς ἡ δημοσίευσίς ἀρχεται ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου ἀνα-
λαβόντος τὴν ἐκ τῆς Ρουμανικῆς μετάφρασιν λίαν εὐγενῶς
τοῦ κ. Ν. Μοσχάκη γραμματέως τῆς Α. Β. Ὑ. τοῦ Διαδόχου.

Ἐκ δὲ τῶν ἄλλων περιεχομένων τοῦ προσεχοῦς τεύχους
ἀναγγέλλομεν ΤΟΝ ΓΑΜΟΝ, μελέτην τοῦ ὑψηλοῦ κ. Α.
Ροντήρη καὶ τὸν ΤΥΦΛΟ ΒΑΣΙΛΗΑ τοῦ Λουδοβίκου Οὐ-
λανδ κατ' ἔμμετρον μετάφρασιν τοῦ κ. Α. Γραικοῦ.

ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

ΝΟΥΜΑΣ ΡΟΥΜΕΣΤΑΝ

ΕΝ μόνον ἔλυπετο, ὅτι δὲν τὸν εἶχε παρ' αὐτῆ ἑπαρκῶς. Ἐν τῷ πρῶνῳ μάλιστα προγεύματι, τῷ βεβιασμένῳ προγεύματι τῶν πολυασχόλων δικηγόρων, πάντοτε ὑπῆρχε μεταξύ αὐτῶν ὁ φίλος, ὁ ἀχώριστος τοῦ Μεσημβρινοῦ σύντροφος, ὁ χρησιμεύων, ἵνα ὀλονὲν ἀναρριπίζη τὰς ιδέας του, ὁ βραχίων, ἐφ' οὗ εὐχαρίστως ἐστηρίζετο ὁ ἔμπιστός του.

Ἄ! πόσον εὐχαρίστως θὰ τὸν συνώδευσεν πέραν τῶν γεφυρῶν, πόσον θὰ ἦτο εὐτυχής, τὰς βροχερὰς ἡμέρας, ἐὰν ἐπήγαινε διὰ τοῦ δῆφρου τῶν καὶ τὸν περιέμενε καὶ ἐπέστρεφον ὁμοῦ, συνεσφιγμένοι ὀπισθεν τῆς πληττούσης τὰς ὑέλους βροχῆς. Ἄλλὰ δὲν ἐτόλμα νὰ τῷ τὸ προτείνῃ, βεβαία ὅτι πάντοτε θὰ ἐπροφασίζετο τι, συνάντησιν δοθῆισαν ἐν τῇ λέσχῃ τῶν Ἀσκόπων Βημάτων, πρὸς τινὰ τῶν τριακοσίων οἰκείων περὶ ὧν ὁ Μεσημβρινὸς ἔλεγε τρυφερῶς:

«Μὲ λατρεύει... Θὰ ἐρρίπτετο εἰς τὸ πῦρ χάριν ἐμοῦ...»

Οὕτως ἠννοεῖ τὴν φιλίαν. Καὶ ἔπειτα οὐδεμία ἐν ταῖς γνωριμίαις του ἐκλογή. Τὸ εὐκοινώνητόν του, ἡ ἰδιότροπός του ζωηρότης τὸν ἔρριπτον ἐπὶ τοῦ πρώτου τυχόντος, καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς εὐκολίας τὸν ἀνέσυρον. Ἄνὰ πᾶν ὀκταήμερον μία νέα περίπτωσις, ἐν ὄνομα ἐμβλαλλόμενον εἰς πᾶσαν φράσιν, ὃ ἡ Ροζαλία κατέγραφεν ἐπιμελῶς, ἐν ἐκάστῳ γεύματι ἐπὶ τῆς μικρῆς ζωγραφιστῆς πινακίδος τῶν ἐδεσμάτων, καὶ ὃ κατόπιν ἐξηφανίζετο, αἰφνιδίως, ὡσεὶ ἡ προσωπικότης τοῦ κυρίου ἦτο ἐπίσης φθαρτὴ καὶ εὐφλεκτός ὡς ὁ χρωματισμὸς τοῦ μικροῦ χαρτίου.

Ἐν μέσῳ τῶν παροδικῶν αὐτῶν φίλων, εἰς μόνος ἦτο σταθερός, παιδικὴ μᾶλλον ἔξις ἢ φίλος, διότι ὁ Ρουμεστάν καὶ ὁ Βομπάρ ἐγεννήθησαν ἐν τῇ αὐτῇ ὁδῷ. Ἀπετέλει οὗτος μέλος τοῦ οἴκου, καὶ ἡ νεαρὰ γυνή, ἀπὸ τῶν γάμων της, εὔρε παρ' αὐτῆ καθιδρυμένον ἐν τῇ θέσει τῆς τιμῆς, δίκην οἰκογενειακοῦ ἐπιπέλου, τὸ ἰσχνὸν αὐτὸ ὑποκείμενον, τὸ ἔχον κεφαλὴν παληκαρίου, μεγάλην ρίνα ἀέτειον, ὀφθαλμοὺς ὁμοίους μὲ σφαίρας ἀχάτου ἐπὶ δέρματος κιτρίνου καὶ μεστοῦ ρυτίδων ἐκ τῶν ἰδιαζουσῶν εἰς τοὺς ὑποκριτὰς, εἰς ὅλας τὰς ὑπὸ διηνεκῶν συσπάσεων συμπτυσσομένας ὄψεις. Ἐν τούτοις ὁ Βομπάρ οὐδέποτε ὑπῆρξε

κωμωδός. Πρὸς στιγμὴν, εἶχε ψάλλει εἰς τοὺς χοροὺς τοῦ Ἰταλικοῦ, καὶ ἐκεῖ ὁ Νουμάς τὸν εἶχεν ἀνεύρει. Ἐξαίρουμένης αὐτῆς τῆς λεπτομερείας, ἀδύνατον νὰ ἐξηκριβῶνέ τι περὶ τῆς κυμαινομένης αὐτῆς ὑπάρξεως. Τὸ πᾶν εἶχεν ἴδει, μετῆλθεν ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα, παντοῦ εἶχεν ὑπάγει. Δὲν ὠμίλει τις ἐνώπιόν του περὶ προσώπου διασήμου, περὶ σημαντικοῦ συμβεβηκότος, χωρὶς αὐτὸς νὰ ἐπιβεβαιώσῃ. «Εἶνε φίλος μου» ἢ «ἐκεῖ ἤμην... ἐκεῖθεν ἔρχομαι...» Καὶ πάραυτα μία ἱστορία πρὸς ἐπιβεβαίωσιν.

Τιθέμεναι εἰς ἔλεγχον αὐταὶ αἱ ἀφηγήσεις, παρῆγον καταπληκτικοὺς συνδυασμούς. Ὁ Βομπάρ κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος, διώκει ὁμάδα ἀνταρτῶν πολωνῶν καὶ κερκασίων εἰς τὴν ἄλωσιν τῆς Σεβαστουπόλεως, εἶχε καθειρχθῆ ἐν τῷ φρουρίῳ τῆς Χαΐης ἐπὶ δέκα ἔτη, χάριν τοῦ βασιλέως τῆς Ὁλλανδίας, πράγματα μὴ κωλύσαντα αὐτὸν νὰ διαπράξῃ, κατὰ τὴν αὐτὴν πάντοτε χρονολογίαν, καὶ ἄλλα σπουδαῖα κατορθώματα. Ταῦτα πάντα, λεγόμενα δι' ἰσχυρὰς μεσημβρινῆς προφορᾶς ἐστραμμένης ἐπὶ τὸ ἐπίσημον, δι' ὀλιγίστων χειρονομιῶν, ἀλλὰ μετὰ μηχανικῶν μορφασμῶν, κουραζόντων τὸν θεώμενον αὐτοὺς ὡς αἱ λάμπεις τεμαχίου ὑέλου ἐντὸς καλειδοσκοπίου.

Τὸ παρὸν τοῦ Βομπάρ δὲν ἦτο ὀλιγώτερον σκοτεινὸν καὶ μυστηριῶδες τοῦ παρελθόντος του. Ποῦ ἔζη; Πῶς; Πότε ὠμίλει περὶ μεγάλων ἐπιχειρήσεων ἀσφάλτου, περὶ χροίσματος μέρους τῶν Παρισίων δι' ἀσφάλτου, κατὰ σύστημα οἰκονομικόν; πότε πάλιν, ὅπως ἀφοσιωμένος εἰς σκέψεις περὶ φαρμάκου ἀλκονθάστου, ὃ ἐφεῦρε κατὰ τῆς φυλλοξήρας, δὲν περιέμενε ἢ ἐπιστολὴν παρὰ τοῦ ὑπουργείου ἵνα ἐπετύγχανε τὸ γέρας τῶν ἑκατὸν χιλιάδων φράγκων, πρὸς κανονισμόν τῶν λογαριασμῶν του ἐν τῷ μικρῷ γαλακτοπωλείῳ, εἰς ὃ ἔτρωγε καὶ οὐ ὃ καταστηματοῦρχος εἶχε καταντήσῃ νὰ χάτῃ κατὰ τὸ ἤμισυ τὰς φρένας, ἀκούων ὀλονὲν τὰς ἀλλοκότους ἐκείνου ἐλπίδας.

Αὐτὸς ὁ ἀλλόφρων Μεσημβρινὸς ἦτο ἡ χαρὰ τοῦ Ρουμεστάν. Τὸν παρελάμβανε πάντοτε μαζύ του, τὸν εἶχεν ὡς ὄργανον τῆς φιλοπαιγμοσύνης του, ἀνακινῶν, ἐξεγείρων αὐτόν, προκαλῶν τὴν τρέλλαν του. Ὅτε ὁ Νουμάς ἴστατο ἵνα ὁμιλήσῃ μετὰ τινος εἰς τὸν δρόμον, ὁ Βομπάρ ἀπεσύρετο διὰ βήματος ἀξιοπρεποῦς, ὑποκρινόμενος ὅτι ἦναπτε τὸ σιγάρων του. Ἐθεᾶτο εἰς

τὰς κηδεῖας, εἰς τὰς συναθροίσεις, ἐρωτῶν ὅπως πολυάσχολος: «Εἶδατε τὸν Ρουμεστάν;» Κατῆντα νὰ ἦναι γνωστός ὅσον καὶ ἐκεῖνος. Ἐν Παρισίαις, ὁ τοιοῦτος τύπος ἀκολουθοῦ εἶνε συχνότατος, πᾶν γνωστὸν πρόσωπον σύρει κατόπιν του ἕνα Βομπάρ, ἀκολουθοῦντα τὴν σκιάν ἐκείνου οὐ ἀποτελεῖ εἶδος παραρτήματος. Τοιοῦτόν τι ἀκριβῶς ἦτο ὁ Βομπάρ ὡς πρὸς τὸν Ρουμεστάν. Ἄλλ' ἡ Ροζαλία δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ αὐτὸ τὸ μεσότοιχον τῆς εὐτυχίας της, πάντοτε παρεντιθέμενον μετὰ αὐτῆς καὶ τοῦ συζύγου της, πληροῦν τὰς σπανίας στιγμὰς καθ' ἃς θὰ ἠδύνατο νὰ ἦσαν μόνοι. Οἱ δύο φίλοι μετεχειρίζοντο ὁμοῦ διάλεκτον, ἧς ἦτο ἀμέτοχος, ἐγέλων δι' ἐγχωρίους ἀστειολογίας ἀμεταφράστους. Ὅ,τι κυρίως δὲν τῷ συνεχῶρει ἦσαν τὰ ψεῦδη του, αἱ ἐπινοήσεις του ἐκείναι, εἰς ἃς τὸ πρῶτον εἶχε δώσει πίστιν, τόσον ἦτο ξένη τῆς ἀπάτης ἢ εὐθεία καὶ ἐλευθέριος αὐτῆ φύσις, ἧς ἐν τῶν κυριωτέρων θεληγῆτρων ἦτο ἡ ἀρμονικὴ συμφωνία τοῦ λόγου καὶ τῆς σκέψεως, συμφωνία καταφανῆς ἐν τῷ εὐήχῳ, τῇ σταθερότητι τῆς κρυσταλλίνης φωνῆς της.

«Δὲν μοὶ ἀρέσκει... εἶναι ψεύστης...» ἔλεγε διὰ τόνου βαθέως περιφρονητικοῦ, τέρποντος μεγάλως τὸν Ρουμεστάν. Καὶ, ὑπερασπιζόμενος τὸν φίλον του:

«Ἄλλ' ὄχι, δὲν εἶνε ψεύστης... εἶνε ἄνθρωπος τῆς φαντασίας, ὅστις βλέπει ὄνειρα ἐξυπνος, καὶ τὰ διηγείται... Ὁ τόπος μου εἶνε γεμάτος ἀπ' αὐτούς... Εἶνε ὁ ἥλιος, ἡ προφορὰ... Ἴδὲ τὴν θεῖαν μου Πορτάλ... Καὶ ἐμὲ ἀκόμη, ἂν δὲν προσεῖχον ἀενάως ἐμαυτόν...»

Μικρὰ χεῖρ διεμαρτύρετο, τῷ ἔκλειε τὸ στόμα: «Σιώπα, σιώπα... Δὲν θὰ σὲ ἡγάπων πλέον, ἂν ἦσο ἀπ' αὐτὴν καὶ σὺ τὴν Μεσημβρίαν».

Ἐν τούτοις ἦτο, καὶ πολὺ καὶ μετ' ὅλον τὸ παρισινόν του ἐξωτερικόν, τὸ περιτέλλον αὐτὴν ἐπίχρισμα τῆς συμπεριφορᾶς, τὴν εἶδε προβάλλουσαν τὴν φοδερὰν Μεσημβρίαν, ἔρμαιον τῶν ἔξεων της, ἀλογον, κτηνώδη. Ἡ πρώτη ἀφορμὴ ὑπῆρξεν ἡ θρησκεία. Καὶ ἐδῶ, ὡς ἐπὶ παντὸς ἀντικειμένου, ὁ Νουμάς ἠκολούθει τὴν παράδοσιν τῆς ἐπαρχίας του. Ἦτο ὁ καθολικὸς προθηγκιανός, ὁ μὴ τηρῶν τύπους, ὁ πηγαινίων μόνον εἰς τὴν ἐκκλησίαν πρὸς παραλαβὴν τῆς γυναικὸς του ἐν τέλει τῆς λειτουργίας καὶ ἱστάμενος ἐκεῖ ἐν τῷ βῆθει, μὲ ὑπερφύαλον τὸ ὕψος πρὸ τῶν ἱερατικῶν ἐθιμοτυπιῶν, ὁ μόνον ἐν καιρῷ

χολέρας εξομολογούμενος, ἀλλ' ἄξιός νά κρεμασθῆ ἢ νά μαρτυρήσῃ ὑπὲρ τῆς πίστεως τῆς μήτε συγκινούσης αὐτὸν μήτε μετρίαζούσης τὰ πάθη του καὶ τὰς κακίας.

Νυμφευόμενος, ἐγνώριζεν ὅτι ἐλάμβανε σύζυγον ὁμόθησκον, ὅτι ὁ ἐφημέριος τοῦ Ἁγίου Παύλου εὗρε πρώτης τάξεως καὶ ἐπήνεσεν ὅλα τὰ τοῦ γάμου των, τὰς λαμπάδας, τοὺς τάπητας καὶ τὰ ἄνθη. Αὐτὰ τῷ ἤρουν. Ὅλοι ὅσας ἐγνώριζεν, ἢ μήτηρ του, αἱ ἐξαδελφαὶ του, ἢ θεία Πορτάλ, ἢ Δούκισσα Σάν Δοννίνου, ἦσαν ἐνθερμοὶ καθολικαί. Διὰ τοῦτο λίαν ἐξέπλῃ μετὰ τινος ἀπὸ τῶν γάμων μῆνας, βλέπων τὴν Ροζαλίαν μὴ τηροῦσαν τοὺς τύπους. Τῇ παρετήρησε :

— Λοιπὸν ποτὲ δὲν ἐξομολογεῖσαι ;

— Ὅχι, φίλε μου, εἶπεν ἐκείνη, ἀπαθῆς..., ἀλλ' οὔτε καὶ σύ, βλέπω.

— ὦ! δι' ἐμέ, ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα.

— Διατί ;

Τὸν ἐθεώρει μὲ ὀφθαλμοὺς τόσοσιν εἰλικρινῶς, τόσοσιν φωτεινῶς ἐκπλήκτους· τόσοσιν ὀλίγον ἐφαίνετο ἀμφιβάλουσα περὶ τοῦ ὑποδεεστέρου της ὡς γυναικός. Οὐδὲν εὗρε ν' ἀπαντήσῃ καὶ τὴν ἀφῆκε νά ἐξηγηθῆ. ὦ! δὲν ἦτο ἀπὸ τὰς ἐλευθέρων ἰδεῶν γυναικας, ἀπὸ τὰ μεγάλα πνεύματα. Ἀνατραφεῖσα εἰς λαμπρὸν ἐκπαιδευτήριον τῶν Παρισίων, μὲ ἱερέα τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου ὡς πνευματικόν, μέχρι τοῦ δεκάτου ἐβδόμου αὐτῆς ἔτους, μέχρι τῆς ἐξόδου της ἀπὸ τοῦ παρθενιαγωγείου. καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἔτι ἐπὶ τινος μῆνας, εἶχεν ἀκολουθήσει τοὺς θρησκευτικοὺς τύπους πλησίον τῆς μητρός της, εὐλαβοῦς Μεσημβρινῆς. Εἶτα ἡμέραν τινά, ἐθραύσθη τι ἐν αὐτῇ, ἐξέφρασε πρὸς τοὺς γονεῖς της τὴν ἀφόρητον ἀντιπάθειαν ἣν τῇ προὔξενε τὸ ἐξομολογητήριον. Ἡ μήτηρ ἐπειράθη νά κατανικήσῃ, ὅτι ἐξελάμβανεν ἀπλῆν ἰδιοτροπίαν· ἀλλ' ὁ κ. Λε Κεσνοά παρενέβη :

— « Ἄφετε, ἄφετε... Τὸ ἴδιον εἶχε καὶ ἐμὲ καταλάβει, ἐν τῇ ἡλικίᾳ της ».

Καὶ ἔκτοτε μόνον σύμβουλον εἶχε τὴν νεαράν της συνείδησιν. Παρισινὴ ἄλλως τε, γυνὴ τοῦ κόσμου, ἐχθρά τῶν ἀκαλαισθητῶν ἀνεξαρτησιῶν· ἂν ὁ Νουμάς ἤθελε νά πηγαίνῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, θὰ τὸν συνώδευεν ὡς ἐπὶ πολὺ ἄλλοτε τὴν μητέρα της, χωρὶς ταῦτοχρόνως νά ὑποκρίνηται τὴν πίστιν ἣν δὲν εἶχε πλέον.

Τὴν ἡκροᾶτο ἐννεός, ἐμβρόντητος διότι τοιαῦτα παρ' ἐκείνης ἤκουε, καὶ μετὰ τούτου τόσῃ ἀποπνεόντος πεποιθήσιν, δια-

σαλεύοντος ὅλας τὰς περὶ γυναικείας ὑποταγῆς μεσημβρινάς του ἰδέας.

— « Δὲν πιστεύεις λοιπὸν εἰς τὸν Θεόν; » εἶπε διὰ τοῦ μᾶλλον ἐπισήμου δικηγορικοῦ τοῦ στόμφου, μὲ τὸν δάκτυλον πομπιδῶς ὑψωμένον πρὸς τὰς γλυφὰς τῆς ὀροφῆς. Ἐξέπεμψε κραυγὴν: « Εἶνε τοῦτο δυνατόν; » τόσοσιν αὐτόματον, τόσοσιν εἰλικρινῆ, ὥστε ἦτο ἀνταξία συμβόλου πίστεως. Τότε ἐπροφασίσθη τὸν κόσμον, τὴν κοινωνικὴν εὐπρέπειαν, τὸν σύνδεσμον τῆς θρησκείας πρὸς τὰς ἀρχὰς των. Ὅλοι αὐταὶ αἱ κυριαὶ ἐτέλουν τοὺς θρησκευτικούς τύπους κατὰ γράμμα, ἢ δούκισσα, ἢ κυρία δ' Ἐσκαρβές, ἐδέχοντο τὸν πνευματικόν των εἰς τὴν τράπεζαν, εἰς ἐσπερίδα.

Τὸ πρᾶγμα θὰ ἐνεποίει αἴσθησιν κακὴν· ἐὰν ἐγνώριζον... Ἐσταμάτησε, κατανοῶν ὅτι προὔχωρει ὑπὲρ τὸ δέον καὶ ἡ συζήτησις ἔμεινεν ἐδῶ. Ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς συνεχεῖς κυριακάς, ὠδήγει μετὰ ζήλου τὴν γυναικίαν του εἰς τὴν λειτουργίαν, πρᾶγμα χορηγοῦν εἰς τὴν Ροζαλίαν τὸ κέρδος περιπάτου εἰς τὸν βραχίονα τοῦ συζύγου της. Ἄλλ' ἡ τακτικὴ αὐτῆ δὲν ἤργησε νά τὸν κουράσῃ, ἐπροφασίσθη ὑποθέσεις καὶ ἔπαυσε παντὸς καθολικοῦ αἰσθήματος ἢ ἐκδήλωσις.

Τὸ πρῶτον αὐτὸ δυσάρεστον κατ' οὐδὲν ἐτάραξε τὴν συζυγικὴν γαλήνην. Ὡσεὶ θέλουσα νά τύχῃ συγγνώμης, ἢ νεαρὰ γυνὴ ἐδιπλασίασε τὴν πρὸς αὐτὸν ἀφοσίωσιν καὶ ὑποταγὴν της. Ἴσως, πλειότερον ὀξυδερκής ἢ κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας, προσηθάνετο συγκεχυμένως πράγματα περὶ ὧν οὐδὲ νά σκεφθῆ ἐτόλμα, ἀλλ' ἦτο εὐτυχής, μ' ὅλα ταῦτα, διότι τὸ ἤθελε, διότι ἔζη ἔτι ἐπὶ τῶν ὀρίων τῶν ἐγειρομένων μεταξὺ τῆς ἀληθοῦς εἰμαρμένης τῆς ὑπάνδρου γυναικός καὶ τῶν ὀνείρων τῆς νεοσύμφου, ὀνείρων φρούδων ὡς τὰ τεμάχια τοῦ νυμφικοῦ της πέπλου. Ἡ ἀφύπνισις δὲν ἤργησε νά ἐπέλθῃ. Ὑπῆρξε δι' αὐτὴν φρικώδης καὶ ἀπότομος.

Ἡμέραν τινά θέρους, — διήρχοντο τὴν ὠραίαν ἐποχὴν εἰς τὸ ἐν Ὀρσαίῳ κτῆμα τοῦ Λε Κεσνοά, — ἢ Ροζαλία, τοῦ συζύγου καὶ τοῦ πατρός της ἀπελθόντων εἰς Παρισίους ὡς ἔπραττον καθ' ἑκάστην πρωίαν, εἶδεν ὅτι τῇ ἔλειπε μικρὸν πρότυπον διὰ τὰ σπάργανα ἄτινα ἔραπτεν ἐν πρότυπον, Θεέ μου, καί. Πωλοῦν ἔτοιμα τοιαῦτα περίφημα, ἀλλ' αἱ ἀληθεῖς μητέρες, αἱ ἐξόχως τοιαῦται, ἀγαπῶσι νά ράπτουν, νά κόπτουν αἱ ἴδιαι, καί, ἐφ' ὅσων πληροῦται ἡ θήκη τῶν στολισμάτων τοῦ παιδιοῦ, νά αἰσθᾶ-

νῶνται ὅτι ἕκαστον αὐτῶν καθιστᾷ ἐγγυτέραν τὴν ποθητὴν στιγμὴν. Δι' οὐδένα λόγον ἢ Ροζαλία θὰ ἔστεργε νά ἐστερεῖτο τοιαύτης ἀπολαύσεως, νά ἐπέτρεπεν εἰς χεῖρας ἄλλης τὸ γιγάντειον ἔργον, ὃ διεξῆγεν ἀπὸ πέντε μηνῶν, ἀφ' ὅτου ἐβεβαιώθη περὶ τῆς εὐτυχίας της. Ἐκεῖ, εἰς Ὀρσαίῳ, ἐπὶ τοῦ θρονίου ἐφ' οὗ εἰργάζετο ὑπὸ τὴν σκιάν μεγάλου δένδρου, ὑπῆρχεν ἔκθεσις ὅλη μικρῶν σκούφων οὗς ἐδοκίμαζεν ἐπὶ τῆς πυγμῆς, μικρῶν ἐκ φλανέλλας ἐσθήτων, στηθοπάνων ἄτινα, μὲ τὰς εὐθείας των χειρίδας. παρίστων τὴν ζωὴν καὶ τὰς αἰμωδιώσας κινήσεις τῆς πρώτης παιδικῆς ἡλικίας... Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ πρότυπον τῇ ἔλειπε.

« Στείλε τὴν θαλαμηπόλον σου... » ἔλεγεν ἡ μήτηρ... Τὴν θαλαμηπόλον, καλὰ λοιπὸν!... Μήπως θὰ ἐγνώριζεν;... Ὅχι!... ὄχι, πηγαίνω ἢ ἰδίαν... Ὅχι κάμω τὰς ἀγοράς μου πρὸ μεσημβρίας... Ἐπειτα θὰ ὑπάγω νά ἐξαφνίσω τὸν Νουμὰν καὶ νά λάβω μέρος εἰς τὸ πρόγευμά του. »

Ἡ ἰδέα τοιοῦτου μετὰ τοῦ συζύγου της μοναχικοῦ γεύματος ἐν τῷ ἡμικλειστῷ διαιμερίσματι τῆς ὁδοῦ Σκριβ, μὲ τὰ ὑψωμένα παραπετάσματα, τὰ λευκὰ τῶν ἐπίπλων περικαλύμματα, τὴν ἔτερπεν ὡς παρεκτροπὴ τις. Ἐγέλα δι' αὐτὸ μόνη, ἐν ᾧ ἀνέβαινε — μετὰ τὰς ἀγοράς της — τὴν ἄνευ τάπητος κλίμακα παρισινῆς οἰκίας ἐν θέρει, καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν, ἐπιφυλακτικῶς θέτουσα τὴν κλεῖδα εἰς τὸ κλειθρον ἵνα τὸν ἐκπλήξῃ: « ἤργησα ὀλίγον νά ἔλθω... Ἴσως ἔχει προγευματίσει ».

Καὶ τῷ ὄντι δὲν ἀπέμενον πλέον εἰς τὸ ἐστιατόριον ἢ τὰ λείψανα μικροῦ συμποσίου διὰ δύο ἄτομα, καὶ ὁ μὲ σταυροειδῆ στολὴν ἰστάμενος πρὸ τῆς τραπέζης ὑπῆρέτης, ἔτοιμος νά κενώσῃ φιάλας καὶ πινάκια. Κατ' ἀρχάς, τοῦτο μόνον εἶδεν, ὅτι ἀπέτυχε δι' ἰδίον της λάθος. Ἄ! ἂν δὲν ἐχρονοτρίβει τόσοσιν εἰς ἐκεῖνο τὸ μαγαζεῖον πρὸ τῶν ἀπὸ κεντήματα καὶ δαντέλλας ἀποτελουμένων ὠραίων παιγνίων.

« Ὁ κύριος ἐξῆλθεν ; »

Ἡ βραδύτης τοῦ ὑπῆρέτου εἰς τὸ ν' ἀπαντήσῃ, ἢ αἰφνίδιος ὠχρότης τῆς πλατείας του ἀναιδοῦς ὀψεως τῆς ἐκτεινομένης μεταξὺ μικρῶν παραγναθίδων, δὲν τῇ ἔκαμον ἐντύπωσιν ἀκόμη. Ἐδέησε νά εἴπῃ ἐν τούτοις ὅτι ὁ κύριος ἦτο ἀκόμη ἐκεῖ... καὶ τὸν ἀπησχόλουν ὑποθέσεις... καὶ ὅτι θὰ τὸν ἀπησχόλουν ἐπὶ πολὺ. Ἄλλὰ πόσον χρόνον ἐδαπάνησεν ἵνα τραυλίση αὐτὰ ὅλα, πῶς ἔτρεμον αἱ χεῖρες

αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ἵνα τακταποήσῃ τὴν τράπεζαν καὶ θέσῃ τὸ χειρόμακτρον τῆς κυρίας του.

«Μόνος του εἶχε προγευματίσει;»

— Ναί, κυρία... Δηλαδή... με τὸν κ. Βομπάρ.

Παρετήρει μαύρην δαντέλλαν ἐρριμμένην ἐπὶ τινος ἑδρας. Ὁ γελοῖος τὴν ἐθεώρει καὶ αὐτός, καὶ ἐνῶ οἱ ὀφθαλμοὶ του συνηγνῶντο ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου, τῇ ἐφάνη ὅτι διεφωτίσθη. Ἀποτόμως, δίχως νὰ προφέρῃ λέξιν, ὤρμησε, διέβη τὴν μικρὰν αἰθουσαν τῆς Προσδοκίας, ἐπορεύθη κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν θύραν τοῦ γραφείου. τὴν ἤνοιξεν ὅλην καὶ κατέπεσεν ἀναίσθητος. Οὔτε νὰ κλεισθῶσι καὶ ἐφρόντισεν.

Καὶ ἐὰν ἐβλέπετε τὴν γυναῖκα, τὴν παρηκμασμένην ἐκείνην κεφαλὴν ξανθῆς τεσσαρακοντούτιδος, με στίγματα, με χεῖλη λεπτά, με τὰ βλέφαρα ὅμοια πρὸς δέρμα πεπαλαιωμένου χειροκτίου· ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς, ἐν ὑποκυάνοις γραμμαῖς, τὰ ἀποτυπώματα βίου ἡδονῶν, ὅμοιοι γωνιώδεις, φωνὴ ἑλεεινὴ. Μόνον, ἦτο εὐγενής... Ἡ μαρκησία δ' Ἐσκαρβές!... καί, διὰ τὸν Μεσημβρινόν, αὐτὸ ἀνεπλήρου ὄλα τ' ἄλλα, τὸ οἰκίσθημον τῷ ἀπέκρυπτε τὴν γυναῖκα. Κεχωρισμένη ἀπὸ τοῦ συζύγου τῆς διὰ σκανδαλώδους δίκης, εἰς ῥῆξιν διατελοῦσα πρὸς τὴν οἰκογένειάν τῆς καὶ τὰς μεγάλας οἰκίας τοῦ προαστείου, ἡ κυρία δ' Ἐσκαρβές εἶχε συνδεθῆ πρὸς τὴν

βασίλειαν, ἤνοιξεν αἰθουσαν πολιτικὴν, διπλωματικὴν, ἀορίστως ἀτυνομικὴν, ἐνθα προσήρχοντο, ἄνευ τῶν συζύγων των, τὰ ἐπισημότερα τῶν προσώπων τῆς ἐποχῆς· εἶτα μετὰ δύο ἔτη περιπετειώδη, ἀφοῦ ἀπέκτησε κόμμα, ἐπιρροάς, ἐσκέφθη νὰ κινήσῃ δίκην. Ὁ Ρουμestán ὅστις τὴν εἶχεν ὑπερασπισθῆ ἐν τῇ πρώτῃ δίκῃ, δὲν ἠδύνατο νὰ τῇ ἀρνηθῆ τὴν συνδρομὴν του. Καὶ ἂν τυχὸν ἐδίστασεν ἐπὶ μικρόν, ἡ μαρκησία οὕτως ἐκολάκευσε τὴν ματαιοδοξίαν τοῦ δικηγόρου, ὥστε κατέπεσε πᾶσα ἀντίστασις. Ἡ δίκη τῶρα προσήγγιζεν, ἐβλέποντο καθ' ἐκάστην, τότε παρ' αὐτῶ, τότε παρ' αὐτῇ, συσκεπιόμενοι με ζέσιν ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως. (Ἀκολουθεῖ).

Εἰς τὴν Ἐλεημοσύνην

Θεὰ τοῦ πόνου, ταπεινὴ περνᾷς τὰ μονοπάτια
 ποῦ πᾶν' σέ ἄχαρα λημέρια,
 κ' ἔχεις πλουσία τὴν καρδιά καὶ πρόθυμα τὰ χέρια
 καὶ ἀγγέλου ἀγαθότητα στὰ σπλαγχνικά σου μάτια.
 Εἶσαι ἡ πλουσιώτερη τῆς γῆς, Ἐλεημοσύνη,
 κ' ὅταν ἀκόμη φτωχικά τὸ χέρι σου χαρίζῃ
 δὲν εἶνε πλούσιος κανεὶς γιὰ ὅσα θησαυρίζει,
 ἀλλὰ γιὰ ὅσα με χαρὰ καὶ με ἀγάπη δίνει.
 Περνᾷς καὶ ὁ ἀγέρας σου παρηγοριὰ σκορπίζει
 καὶ ἄνθη ὀλόγουρά σου σπερνεῖς
 δίνεις χαρὰ καὶ ἀνάστασι καὶ γιὰ μισθὸ σου παίρνεις
 δάκρυ ποῦ σὰν ἀγίασμα τὰ χέρια σου ραντίζει.
 Λάμπει γιὰ σένα ἡ ἐλπίς σέ μάτι λυπημένο,
 τὸ κλάμμα γίνεται τραγοῦδι·
 καὶ ἡ ζωὴ ποῦ κρίτεται σὰν δέντρο μαραμμένο
 νοιώθει γιὰ σέ τὴν ἀνοιξί, πετᾷ γιὰ σέ λουλουδί.
 Μεσ' στὴν καλύβη τοῦ φτωχοῦ τὴν πιὸ σκοτεινιασμένην
 τὸ φωτεινὸ σου θρόνο στήνεις

κ' ἡ ὄψις σου φεγγαβολᾷ σὰν ἄστρο τῆς γαλήνης,
 λαμπρότερη μεσ' στὴν καρδιά τὴν πιὸ δυστυχισμένην.
 Κρύβεσαι, μὰ ἡ χάρις σου σέ μύριας ὄψεις λάμπει,
 σέ ἀπειραις καρδιάς μυρίζει,
 σὰν λούλουδο ποῦ ταπεινὸ βαιθεῖα στὸ χόρτο ἀνθίζει,
 μὰ στὸ γλυκο του ἀνάσασμα μυρίζουνε οἱ κάμποι.
 Τὴ δύναμί σου, ὦ θεά, τὴ μαγικὴ καὶ οὐράνια
 δὲν κτίζεις με ὑπερηφάνεια
 ἐπάνω εἰς τὰ μάτια τοῦ κόσμου μεγαλεῖα,
 τὴν θεμελιώνεις στὴν εὐχὴ καὶ εἰς τὴν εὐλογία.
 Οἱ πιὸ ἀδύνατοι τῆς γῆς, ἰδοὺ ἡ δύναμίς σου!
 χήραις, παιδιὰ ὀρφανισμένα,
 ποῦ τὰ γλυκαίνει ὡσὰν τὸ φῶς ἡ μητρικὴ στοργή σου,
 σηκώνουνε τὸν θρόνο σου σέ χέρια εὐλογημένα!
 Ἐλεημοσύνη, ταπεινὴ περνᾷς τὴν οἰκουμένην
 κ' ἐνῶ αὐτὴ ἔμπρός σου κλίνει
 καὶ μ' εὐλογίαις, προσευχαῖς καὶ δάκρυα σέ ραίνει,
 σὺ γονατίζεις σπλαχνικὴ στῆς συμφορᾶς τὴν κλίνη.

Α. ΠΡΟΒΛΕΓΙΟΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΩΡΕΑΣ

ΕἰΜΕΘΑ βέβαιοι ὅτι ὀλίγοι, ἐπὶ τῶν δακτύλων ἀριθμούμενοι, καὶ οὗτοι ἕκ τῶν ἔχοντων στενάς τὰς σχέσεις μετὰ τῆς νεωτάτης γαλλικῆς φιλολογίας, εἶνε οἱ γνωρίζοντες τὸ ὄνομα τοῦ ἐν Παρισίοις γαλλιστὴ γράφοντος *Jean Moréas*, ὅτι ὀλιγώτεροι ἔτι παρ' ἡμῖν εἶνε οἱ ἀναγνώσαντες ἔργα αὐτοῦ καὶ ὀλίγιστοι τέλος οἱ δυνάμενοι νὰ εἰπωσιν ἀνερευθριάτως ὅτι κατηνόσαν ταῦτα.

Ἐπὶ τὸ ῥωμαϊκῶτατον ψευδώνυμον τοῦ Ἰωάννου Μωρηᾶ, κρύπτεται ἕλλην συγγραφεὺς, Μωρεΐτης μάλιστα, ὁ κ. Ι. Παπαδιαμαντόπουλος.

Εὐφυὴς πάντοτε οὗτος, ἐνωρὶς κατηνόσεν ὅτι τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος δὲν ἦτο ἔτι ἰκανῶς προδιατεθειμένον πρὸς εὐμενῆ ὑποδοχὴν πρωτοτύπου φιλολογικῆς παραγωγῆς· οὐδὲ τὰ θέλγητρα τῆς πολυμόρφου καὶ ἀσχηματίστου ἔτι νεωτέρας ἑλληνικῆς γλώσσης ἦσαν ἰκανὰ ὅπως συγκρατήσωσι τὸν κ. Παπαδιαμαντόπουλον. Δὲν ἠκολούθησε τὸ πατριωτικὸν σὺ-

στημα τῶν πλείστων τῶν παρ' ἡμῖν λογίων, ἀλλ' εὐτόλμως τὸν ἐγωϊσμόν αὐτοῦ δεῖξας, ἐγωϊσμόν τὸν ὅποιον δικαίως ἐνεκρυπτεν ἐν ἑαυτῷ, δὲν ἠθέλησε νὰ γείνη τὸ θῆμα κοινωνίας μὴ ἀναγινωσκούσης, μὴ ἐννοούσης, περιφροσύνης μάλιστα διὰ τῆς ἀδιαφορίας τῆς πᾶσαν φιλολογικὴν παραγωγὴν δὲν ἠθέλησε νὰ γράψῃ διὰ πεντήκοντα μόνον ἀνθρώπους εἰς γλώσσαν ἔθνος ἐκ δύο συνισταμένου ἐκατομμυρίων, δὲν ἠθέλησε νὰ τέρψῃ, νὰ συγκινήσῃ νὰ θαυμάσῃ ὑπὸ πεντήκοντα ἀνθρώπων ἵνα περιφρονηθῇ ὑπὸ ἐνὸς ἐκατομμυρίου ἐνεακοσίων ἐνενηκοντα ἐννεὰ χιλιάδων ἐνεακοσίων πεντήκοντα τοιοῦτων καὶ τούτων οὐδ' ἀξέστων οὐδ' ἀπολιτίστων, ἀλλὰ κατὰ ἄλλα καλῶς κατὰ τὰ τελειώτερα τῆς Δύσεως ὑποδείγματα βιοῦντων. Καὶ τὸν δίκαιον ἐγωϊσμόν του ἀναλαβὸν καὶ ἀφήσας δι' ἄλλους ἦτον πρὸς παραγωγὴν ὀργῶντας τὴν ἀναμόρφωσιν τῆς γλώσσης καὶ τὰς περὶ αὐτὴν ἀτελευτήτους συζητήσεις, καὶ ἀπαρνηθεὶς τὸ κωμικοτραγικὸν στάδιον τοῦ ἐν Ἑλλάδι φιλολόγου, ἀπῆλθεν ἀθορόβως,

σχεδὸν κρυφίως, ὡς εἰ ἐφοβεῖτο μὴ συλληφθῆ ἐπ' αὐτοφύρῳ πρὸς τὰ πάτρια ἀσεβῶν, εἰς ἀναζητήσιν εὐρυτέρων ὀριζόντων.

Καὶ ἐγκατέστη ἐκεῖ ὅπου ὁ γράφων εἶνε σεβαστός, ὅπου ὁ κόσμος καὶ ἐννοεῖ καὶ παθαίνεται, ἔστω καὶ διὰ πράγματα μὴ κατ' εὐθείαν θίγοντα τὸν κόσμον τῶν ἰδίων συμφερόντων, ἐκεῖ ὅπου ἐν καλὸν βιβλίον, μία ἐξοχος φράσις, ἐν ὥραϊον ποίημα θεωροῦνται πράγματα καλὰ καὶ ἀξία προσοχῆς οὐχ ἦττον μίς καλῆς θέσεως, προσοδοφόρου συντάξεως, δέσμης χαρτονομισμάτων, καλῆς γυναικός, πλουσίου μεγάρου, ἐνὸς ἀγάλματος, ἐνὸς Παρθενῶνος· ἐκεῖ ὅπου ἤρκεσεν ἐν σονέτον, ἐν ποιήματάκι, τέσσαρες διπλαδι μελανωμένοι γραμμαῖ νὰ δημιουργήσωσι τὸν *Corpée* ὡς ὁ μέγας Παρθενῶν ἐδημιούργησε τὸν *Φειδίαν*. Ἐκεῖ, ὅπου τὴν ὥραν ταύτην οἰδῆθροιστοὶ δὲν ζωοὶ πλέον κατὰ τὸν δέκατον ἐνάτον αἰῶνα, μετὰ πάντων τῶν λοιπῶν χριστιανῶν, ἀλλὰ κατὰ τὸν μέλλοντα εἰκοστόν, διότι μέχρις αὐτοῦ πρῶγματι ἐξήχη ὁ γοργῶς πρὸς τὰ πρόσω

Ο ΣΤΟΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΝΥΜΦΗΣ - ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ: ΕΙΚΩΝ ΙΩΣΗΦ ΓΚΙΖΕΛΑ

Δημοσιευομένη τῇ ἀδείᾳ τοῦ κ. Φρειδερίκου Σβάρτε, ἰδιοκλήτου τῆς εἰκόρος ταύτης.

βαίων παλιτισμός των, ἡ καλὴ λεγομένη κοινωνία κεκορεσμένη οὐσα ἐκ τῶν χυδαίων τέρψων καὶ τῶν προτύχων ἐπιδείξεων, ἀφηνουσα καὶ ἐκείνας καὶ ταύτας τοῖς ἀστοῖς καὶ τοῖς ὀψιπλοῦτοις ἔχει ἀνάγκην ἀπόλυτον τῆς τέχνης, τῆς φιλολογίας, τῶν λεπτοτάτων τούτων καλλιτεχνικῶν ἐκδηλώσεων τοῦ ἀνθρώπινου πνεύματος, ἵνα συγιννηθῇ, ἵνα διασκεδάσῃ. Ἐν μέσῳ τοιαύτης κοινωνίας ἠθέλησε νὰ δράσῃ ὁ κ. Παπαδιαμαντόπουλος, κοινωνίας ἐν τῇ ὁποίᾳ πᾶσα κυρία τῆς μεγάλης καλουμένης τάξεως, καὶ ὑπάρχει ἀλ λ η θ ἴ σ τ ο ι α ὕ τ η ἐ κ ε ἴ και λόγῳ μακραιῶνων παραδόσεων καὶ λόγῳ τελείας ἀναπτύξεως, θεωρεῖ τὸ ἄκρον ἄωτον τοῦ chic ἐὰν κατορθώσῃ νὰ περικυκλοῦται ἐν ταῖς αἰθούσαις αὐτῆς ὑπὸ τοῦ ἐκλεκτοῦ κόσμου τῶν συγγραφέων καὶ τῶν καλλιτεχνῶν· ἐὰν ἐκ τῶν αἰθουσῶν αὐτῆς πρώτης ἐξέλθωσιν, ἵνα κατόπιν κάμωσι τὸν γῦρον ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου, αἱ πρωτότυποι εὐφυολογίαι τῶν καλλιεργούντων τὸ πνεῦμα· ἐὰν ὁ δραματογράφος λάβῃ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ δράματός του ἐκ τοῦ κόσμου τοῦ μεγάρου αὐτῆς, ἐὰν ὁ γλύπτης ἢ ὁ ζωγράφος ἐμπνευσθῶσιν ἐκ τῆς πρωτοτύπου χάριτος ἀμφιέσεως ἢ τῆς καλλιτεχνικῆς κομμώσεώς της.

Ἄφορμὴν εἰς τὸ νὰ γράψωμεν τὰς ἀνωτέρω γραμμὰς παρέσχεν ἡμῖν δίστηλον κριτικὸν ἄρθρον τοῦ κ. Anatole France, δημοσιευθὲν ἐν τῷ Figaro τῆς 21 Δεκεμβρίου.

Τοῖς πᾶσι τυγχάνει γνωστὸν πόσον δύσκολος εἶνε ἐν Γαλλίᾳ ἡ ἀπόκτησις ὀνόματος φιλολογικοῦ, ἡ ἀνύψωσις μάλιστα τοῦτου ὑπεράνω τῶν κοινῶν ὀνομάτων· οὐδὲ δύναται τις νὰ φαντασθῇ ὁπόσῃν σημασίαν ἔχουσιν ἐν τῇ φιλολογίᾳ τὰ γνωστά, τὰ μεγάλα λεγόμενα ὀνόματα· εἶνέ τις βέβαιος ὅτι τὸ ἔργον του, καίτοι αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ μετριωτάτης ἀξίας, θὰ ἀναγνωσθῇ, θὰ πωληθῇ, θὰ ἀναζητηθῇ, ἐὰν ἔχῃ τὴν τύχην νὰ φέρῃ ὑπεράνω ἢ κάτωθι αὐτοῦ ὄνομα γνωστὸν, πολλάκις ἐπαναληφθὲν, τὸ ὁποῖον τὸ κοινὸν εἰθίσθη νὰ ἀναγινώσκῃ ἐπὶ τῶν κιτρίνων ἐξωφύλλων ἢ κάτωθι τῶν τυπωμένων γραμμῶν. Θαύματα ἀφ' ἑτέρου πρωτοτυπίας, νεωτερισμοῦ τολμηροῦ καὶ ριψοκίνδυνου ἀπαιτοῦνται ὑπὸ τῶν διὰ πρώτην ἢ δευτέραν φοράν ἐκθετόνων τὸ ὄνομά των εἰς τὰ ὄμματα τοῦ κοινοῦ.

Εἰς τοιαύτην λοιπὸν θαυματοποιῶν καὶ ριψοκινδύνων νεωτεριστῶν χορείαν κατετάχθη ἐν Παρίσις ὁ κ. Παπαδιαμαντόπουλος. Ἐγκρατῆς, ὡς ὀλίγοι γάλλοι, κατ' αὐτὴν τὴν φράσιν τοῦ κ. Jules Lemaitre, τῆς γαλλικῆς, ἠκολούθησεν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς τὰς ἀρχὰς καὶ τὸν τρόπον τοῦ γράφειν τῶν αὐτοῦ ἑαυτοῦ Συμβολιστῆς ἀποκαλεσάντων· καὶ ὑπὸ τὸ εὐπρόφερτον ψευδώνυμον τοῦ Jean Moréas, ἔγραψε ποιήματα καὶ διηγήματα καὶ μυθιστορίας, μὲ στιχουργίαν ἀνώμαλον, μὲ τίτλους πρωτοτύπου, εἰς γλῶσσαν ἰδιαιτέραν, ἀκατανόητον διὰ τοὺς ἀμνήτους εἰς τὰ τοῦ τοῦ συμβολισμοῦ, τὴν ἰδιαιτέραν του γραμματικὴν, τοὺς ἐλευθερίους ποιητικὸς κανόνες.

Διὰ συντόμου βιογραφίας τοῦ κ. Παπα-

διαμαντοπούλου ἀρχεταὶ ὁ κ. Anatole France τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ. Εὐρίσκει κατόπιν αὐτὸν συνεδριάζοντα, ἐντὸς γνωστοῦ τῆς Λατινικῆς συνοικίας καφενεῖον καὶ ὡς νέον Ὅμηρον (τοῦτο δέον νὰ θεωρηθῇ ὡς δηλωτικὸν τῆς καταγωγῆς μᾶλλον τοῦ κ. Παπαδιαμαντοπούλου ἢ ὡς εἰλικρινῆς παρομοίωσις) κηρύσσοντα πρὸς τοὺς περικυκλοῦντας αὐτὸν ὀμηρίδας τὰ δόγματα τοῦ συμβολισμοῦ. Ἀγγέλλων τὴν ἐκδοσὶν τοῦ νεωτάτου ἔργου τοῦ Jean Moréas καὶ μεταφερόμενος ἀπὸ τούτου εἰς τὴν ἐν γένει τῶν Συμβολιστῶν σχολὴν, δικαιολογεῖ αὐτοὺς διὰ τοὺς νεωτερισμοὺς οὓς ἐπὶνεγκον εἰς τὴν ποίησιν, διὰ τὴν μεγάλην περὶ τὸν στίχον ἐλευθερίαν, διὰ τὴν παραδοχὴν τῆς χασμωδίας ἐνίοτε, διὰ τὴν κατὰ βούλησιν τομὴν τοῦ στίχου, λέγων ὅτι ἡ ἀρίστη ποιητικὴ τέχνη εἶνε τὸ οὓς τοῦ ποιητοῦ καὶ ὁ τρόπος καθ' ὃν οὗτος ἀντιλαμβάνεται τῆς εὐρυθμίας. Οὐδεὶς ἄλλως τε κανὼν δύναται νὰ ἀνακόψῃ τὴν πρὸς τὰ πρόσω καὶ τὰ καινὰ ροπήν τοῦ ἀνθρώπινου πνεύματος· ὡς οἱ ῥωμαντικοὶ κληθέντες ἀπετίναξαν τοὺς δεσμοὺς τῆς ποιητικῆς τοῦ Μπουαλῶ τέχνης, οὗτω καὶ οἱ συμβολιστῆς αὐτὴν σήμερον μείζονα, ἐπιζητοῦντες ἐλευθερίας, δὲν νομίζουσιν ἑαυτοὺς ἠναγκασμένους νὰ περιορισθῶσι καὶ ἀναγνωρίσωσιν ὡς κανόνες ἀπαραβάτους τὰς καινοτομίας τῶν ῥωμαντικῶν. Ἐλέγχων ἀπ' ἐναντίας τὴν γλῶσσαν τῶν συμβολιστῶν εὐρίσκει ταύτην δυσνόητον καὶ ἐκουσίως ἀσαφῆ, ἀποκαλεῖ αὐτοὺς θηρευτὰς ἀπρηχαιωμένους λέξεων καὶ τύπων πρὸς τὸν ἰδιοτελεῖ σκοπὸν τοῦ νὰ ἐκπλήξωσι καὶ ξενίσωσι δι' αὐτῶν τὸν ἀναγνώστην· καὶ εἰς τοιοῦτο σημεῖον τῆς μανίας ταύτης ἐξήχθησαν, λέγει, ὥστε διὰ νὰ ἐννοήσῃ τις αὐτοὺς ἔχει ἀνάγκην τῆς βοηθείας λεξικῶν, χειρογράφων καὶ γλῶσσαρῶν.

Εἰς τὸν Jean Moréas ἐπαναφέρων τὸν λόγον καὶ ἀπεκδύων αὐτὸν τῶν ἐξωτερικῶν τοῦ συμβολισμοῦ τύπων, εὐρίσκει ἐν αὐτῷ ποιητὴν ἀληθῆ, λεπτότατον καλλιτέχνην, μὲ ὥραίας καὶ πρωτοτύπους πολλάκις ιδέας· καὶ τοῦτο δι' ἡμᾶς εἶνε τὸ σπουδαιότερον. Πρὸς ἐνίσχυσιν δὲ τῶν ἀνωτέρω παραθέτει διαφόρους περικοπὰς ἐκ τῶν Σύρτεων, συλλογῆς ποιημάτων τοῦ κ. Παπαδιαμαντοπούλου καὶ ἐξ ἄλλων ἔργων αὐτοῦ. Καὶ ἡ γνώμη κριτικοῦ οἷος ὁ Anatole France δὲν δύναται παρὰ νὰ εἶνε δι' ἡμᾶς σεβαστὴ· καὶ ἡ ἐπιτυχία αὐτῆ καὶ ἡ φήμη τοῦ Ἰωάννου Μωρηᾶ ἐν μέσοις Παρισίους δὲν δύναται νὰ μὴ ἐμβάλη εἰς μελαγχολικὰς σκέψεις, εἰς δίκαιον πειρασμὸν τοὺς παρ' ἡμῖν γράφοντας.

ΙΩ. Α. ΖΥΓΟΜΑΛΑΣ

X. MARMIER

Η ΝΕΟΝΥΜΦΟΣ

ἘΝ τῇ ἀρχαίᾳ πώλει τῆς Τολέδου ἔζη ποτὲ πτωχὴ τις γραῖα μετὰ τινος ὀρφανῆς ἀνεψιᾶς αὐτῆς. Ἡ νεάνις ἦτο μὲν λίαν θελκτικὴ, ἀλλὰ δειλὴ καὶ

ἀδυνάτου κράσεως. Ἡ γραῖα ἐσκέπτετο μετὰ θλίψεως, ὅτι οὐδεμίαν ἔχει νὰ καταλίπη αὐτῇ κληρονομίαν καὶ ἐπόθει θερμῶς νὰ τὴν νυμφεύσῃ.

Ἡμέραν τινα ἡ γηραιὰ θεία, εὐρίσκομένη παρὰ τῇ ἀναδόχῳ τῆς ἀνεψιᾶς της, συνήντησε πλούσιόν τινα ἐκ τῶν Ἰνδιῶν, ὅστις ἔλεγεν ὅτι θὰ ἐνυμφεύετο προθύμως, ἂν εὐρίσκει νεάνιδα θελκτικὴν, εὐφυᾶ κὶ φιλέργον.

— Ἐγὼ ἔχω ὅ,τι ζητῆτε! ἀνέκραξεν ἡ ἀγαθὴ γραῖα. Ἐχω τὴν ἀνεψιάν μου· μία χρυσῆ καρδιὰ καὶ ἐργάτις ἀπαραμίλλος.

Τὴν ἐλαύριον ὁ Ἰνδὸς μεταδίδει εἰς ἐπίσκεψιν τῆς ἀγαθῆς θείας καὶ ἐρωτᾷ, ἂν ἡ ἀνεψιὰ εἰξεύρη νὰ γνέθῃ.

— Ἄν εἰξεύρη!.. Αἱ τολύπαι διαργέουσι ἐκ τῶν χειρῶν της ὡς σταγόνες ὕδατος.

Μετὰ τινὰς στιγμᾶς. — Τί ἔκαμες; ἐρωτᾷ ἡ νεάνις τὴν θείαν της. Ὁ Ἰνδὸς, πιστεύσας ὅ,τι εἶπες, ἀφῆκε, ἀναχωρῶν, τρεῖς μεγάλας τολύπας καὶ ὅμως γνωρίζεις καλῶς, ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπιχειρήσῃ τοιαύτην ἐργασίαν. Εἰς ποίαν δυσκολίαν μὲ ἔφερες!

— Ἐχει ὁ Θεός, ἀπῆντησεν ἡ θεία. Ἐκ τοῦ κόπου αὐτοῦ ἐξαρτᾶται τὸ μέλλον σου.

Τὴν ἐσπέραν ἡ νεάνις ἀποχωρεῖ μελαγχολικὴ εἰς τὸ δωμάτιον αὐτῆς καὶ ἐπικαλεῖται τὴν βοήθειαν τῶν προσφιλῶν καὶ εὐλογημένων ἐκείνων ψυχῶν, διὰ τὰς ὁποίας, ἀπὸ τῆς νηπιακῆς αὐτῆς ἡλικίας, δὲν ἔπαυσε προσευχομένη.

Ἀἰθνης, ἐν ᾧ ἀκόμη προσεύχεται, ἐπιφαίνονται τρεῖς ὥραϊαι ψυχαὶ μὲ μεγάλους λευκοὺς πέπλους καὶ λέγουσιν, ὅτι θὰ τὴν ἀπαλλάξουν τῆς δυσκολίας διὰ τὸ καλόν, τὸ ὁποῖον διὰ τῶν προσευχῶν της ἔλαβον. Ἀμέσως ἐκάστη αὐτῶν ἔλαβεν ἀνὰ μίαν τολύπην καὶ διὰ μιᾶς ὄλος ἐκεῖνος ὁ ὄγκος, διὰ τὸν ὁποῖον ἀπληπίζετο πρὸ ὀλίγου ἢ πτωχῆ νεάνις, μετεβλήθη εἰς νῆμα λεπτόν, ὡς αἱ λεπτότεραι τρίχες.

Τὴν ἐπιούσαν ὁ Ἰνδὸς ἦτο πλήρης θαυμασμοῦ διὰ τὴν τοιαύτην ταχύτητα καὶ τὴν τοιαύτην ποιότητα τῆς ἐργασίας. — Δὲν οἶδες τὸ ἄγεα ἐγὼ; ἀνεφώνει ἡ θεία.

— Ἀλλὰ γνωρίζεις ἐπίσης νὰ ράπτῃ;

— Ἐννοεῖται. Τὸ ἔχει διὰ παιγνίδι!

— Πολὺ καλά, ἀπαντᾷ ὁ Ἰνδὸς· καὶ ἀναχωρῶν ἀφίνει τρία ὑποκάμισα πρὸς ραφὴν καὶ εἶτα, τὴν ἐπιούσαν ἄλλο τι φόρεμα διὰ κέντημα.

Εὐτυχῶς αἱ τρεῖς ἀγαθαὶ ψυχαὶ ἐτέθησαν ἐκ νέου εἰς ἐργασίαν καὶ ἔραψαν τὰ ὑποκάμισα μετ' ἐκπληκτικῆς ταχύτητος. Ὅταν ὅμως ἤρχισαν νὰ κεντῶσιν ἡ μία ἐξ αὐτῶν:

— Δὲν θὰ κάμωμεν, εἶπεν, αὐτὴν τὴν ἐργασίαν, εἰμὴ ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ μᾶς καλέσης εἰς τὸν γάμον σου.

— Λοιπὸν ἀλήθεια θὰ ὑπανδρευθῶ;

— Βεβαίως, θὰ νυμφευθῆς τὸν ὥραϊον Ἰνδόν.

— Εὐχαριστῶ. Θὰ ἴναι χαρὰ μου νὰ σᾶς καλέσω.

Πράγματι ὁ Ἰνδὸς μετὰ τὴν ἐπιτυχῆ καὶ λαμπρὰν ταύτην δοκιμασίαν, ζητεῖ

εις γάμον τὴν νεάνιδα, ἢ ὅποια ἀμέσως μεταβαίνει εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἵνα ἐκεῖ προσευχομένη καὶ εὐχαριστοῦσα καλέσῃ εἰς τὸν γάμον τὰς προστάτιδας αὐτῆς ψυχάς.

Ἐν τούτοις εἶναι πλήρης ἀνυσυχίας.

— Εἶναι πολὺ κακὸν νὰ ἀπατήσωμε τὸν ἄνθρωπον, ἔλεγεν εἰς τὴν θεῖαν τῆς. Τί θὰ γείνω, ὅταν ἀνακατέψῃ, ὅτι ἐγὼ δὲν εἰξεύρω νὰ κάμω τίποτε.

— Ἐχει ὁ Θεός, ἀπαντᾷ ἡ θεία. Αἱ ἀγαθαὶ ψυχαί, αἱ ὅποια μέχρι τοῦδε σ' ἐπροστάτευσαν, δὲν θὰ σ' ἐγκαταλείψουν.

Τὴν ἡμέραν τῶν γάμων, ἐν ᾗ ἐπρόκειτο νὰ καθήσουν εἰς τὴν τράπεζαν, φαίνονται εἰσερχόμενοι εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ γεύματος τρεῖς γραῖαι, ὠχραί, λιπόσαρκες, αἱ ὅποια διὰ τὴν ἀποτρόπαιον αὐτῶν ὄψιν ἐπιχύνουσι ταραχὴν εἰς ὄλους τοὺς προσκεκλημένους.

Ἡ πρώτη ἔχει ἓνα βραχίονα μακρότερον τοῦ ἄλλου, ἡ δευτέρα ἔχει τὰ νῶτα κυρτωμένα καὶ τὸ σῶμα στρεβλόν, ἡ τρίτη ἔχει ὀφθαλμοὺς ἐξογκωμένους καὶ ἐρυθρούς.

— Τί εἶναι αἱ φρικώδεις αὐταὶ μορφαί; ἐρωτᾷ ὁ ἰνδός τὴν σύζυγόν του.

Ἡ νεόνυμφος ἀπαντᾷ συγκεχυμένη καὶ τρέμουσα:

— Εἶναι αἱ θεῖαι τοῦ πατρός μου. Ὁ φειδὼν νὰ τὰς προσκαλέσω.

Ἄ ἰνδός πλήρης ἀπορίας πλησιάζει τὴν πρώτην καὶ ἐρωτᾷ:

— Διατί ἔχεις τὸν ἓνα βραχίονα μακρότερον τοῦ ἄλλου;

— Τέκνον μου, ἀπαντᾷ αὐτῇ, τοῦτο συνέβη, διότι ἄλλοτε ἐκουράσθην νήθουσα.

— Ὡ! ἀναφώνεῖ τότε ὁ ἰνδός, στρεφόμενος πρὸς τὴν σύζυγόν του, δὲν πρέπει τότε νὰ κάμῃς τοιαύτην ἐργασίαν.

Πλησιάζει τὴν δευτέραν καὶ ἐρωτᾷ:

— Διατί ἔχεις τὸ ἀνάστημα στρεβλόν καὶ τὰ νῶτα κυρτά;

— Διότι πολὺ, πάρα πολὺ ἐκέντησα.

— Ἄ! καλὴ μου σύζυγος, ἀναφώνεῖ ὁ ἰνδός, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴ σκεθῆῃς ποτε νὰ κεντήσῃς.

Πλησιάζει τὴν τρίτην καὶ ἐρωτᾷ:

— Καὶ σὺ διατί ἔχεις τοὺς ὀφθαλμοὺς τόσῳ ἐξογκωμένους καὶ ἐρυθρούς;

— Διότι πολὺ ἔγραψα.

— Ἀγαπητὴ μου σύζυγε, ἂν ἐπιχειρήσῃς μίαν στιγμὴν νὰ ράψῃς, θὰ σ' ἀφήσω.

Τοιοῦτοτρόπως ἡ ἀδύνατος ἀλλὰ φιλόστοργος καὶ εὐσεβὴς νεάνις ἀππλάγη τῶν φόβων τῆς καὶ ἐπειδὴ εἶχε καρδίαν περικλείουσαν σπανίας ἀρετάς, ἠγαπήθη θερμῶς ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς καὶ ἔζησεν εὐτυχῆς.

A. Θ. ΡΟΝΤΗΡΗΣ

ΠΑΛΑΙΟΝΤΟΛΟΓΙΚΑ

(Ἀπόσπασμα ἀνεκδότου μελέτης)

Ὅς διατριβὰς ποιούμενος ἐν Βηρυτῷ ἐξέδραμον εἰς πολλὰ μέρη τῆς Συρίας πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἐν αὐτῇ ἀρχαιοτήτων· κατὰ τὴν ἐκδρομὴν μου ταύτην

ἔσχον τὴν εὐκαιρίαν ἵνα ἰδῶ πολλὰ γεωλογικὰ φαινόμενα αὐτῆς καὶ ἐπιστημονικῶς ἐρευνήσω τὴν φυσικὴν κατάστασιν αὐτῆς ὡς καὶ τὰ συνιστῶντα στρώματα τὴν μετὰ τῆς ἱστορίας τῶν ἐν αὐτῇ λειψάνων. Ἐκ τῶν ἐρευνῶν μου τούτων προαγόμενος ἀπεφάσισα ὑπὸ παλαιοντολογικὴν ἔποψιν ἵνα συντάξω μελέτην τινὰ ἐπιστημονικὴν, ἐξ ἧς ἀποσπῶμεν τὰ ὀλίγα ταῦτα πρὸς διαφώτισιν τῶν μὴ ἀψυμένων τῆς γεωλογικῆς ἐπιστήμης οὐδὲ ἐρευνησάντων τοὺς νόμους καθ' οὓς συνδυάζονται καὶ τὴν σχετικὴν ἐκάστου θέσιν.

Ἐν Συρίᾳ ὑπάρχουσι δύο εἰδῶν πετρώματα. α) Τὰ μὲν πυριγενῆ ἢ πλουτώνια καλούμενα, φαίνονται προκύψαντα ἐκ τῆς στεροποιήσεως τῶν ἐν ἀρχῇ ἕνεκα πυρὸς τετρηκυῶν οὐσιῶν. Τὰ στρώματα ταῦτα κείνται ἄνευ κανονικότητος τινος καὶ ἔχουσιν ὄψιν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον κρυσταλλικὴν ἀναμιμνήσκουσαν τὴν ἀρχὴν αὐτῆς.

β) Τὰ ὕδατογενῆ ἢ ποσειδῶνια καλούμενα, ἐσχηματίσθησαν ἐξ ὑποστάθμης, αἰωρουμένης τέως ἐν ταῖς ὕδασι καὶ καθιστάσεως ἔπειτα· ἀνάγκη ἄρα νὰ περιέχωνται ἐν αὐτοῖς ὀρυκτὰ λείψανα τῶν ἐν τοῖς ὕδασι τότε βιούντων ζώων.

Τὰ οὕτω σχηματισθέντα κοιτάσματα εἰσιν ἐστρωμένα, δηλονότι διάκεινται κατὰ στρώματα κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ὀμαλά, ἅπερ ἀρχῆθεν ἦσαν ὀριζόντια· ἀλλὰ διὰ τῆς ἐπιδράσεως τῆς ἐσωτερικῆς ὤσεως ἐξήρθησαν καὶ διεσπάρθη διαφοροτρόπως. Ἡ δὲ φύσις τῶν στρωμάτων τούτων διαφέρει κατὰ τὸ εἶδος τῶν σχηματισάντων ἰζημάτων, ἅτινά εἰσιν ἀσβεστώδη ἢ ἀμμώδη.

Τὰ ποσειδῶνια ταῦτα καταθέματά εἰσι δύο εἰδῶν.

Τὰ μὲν ἀλιγενῆ, δηλ. καθίζησαν ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης.

Τὰ δὲ ποταμώχωστα, δηλ. καθίζησαν ἐν γλυκείνῃ ὕδασι, ἥτοι ἐν τῷ βυθῷ λιμνῶν καὶ τελμάτων. Ἡ δὲ μελέτη τῶν ἐν τούτοις περιεχομένων λειψάνων πληροφορεῖ πάντα περὶ τῆς καταγωγῆς αὐτῶν.

Περὶ γηγενοῦς θερμότητος τῆς Συρίας.

Ἡ ἄμεσος παρατήρησις καταδείκνυσιν ὅτι αἱ ἐκ τῆς ἀλλαγῆς τῶν ὥρων τοῦ ἔτους προερχόμεναι μεταβολαὶ τῆς θερμοκρασίας τοῦ ἐδάφους δὲν γίνονται ἐπικαιροταί ἐπέκεινα σημείου τινὸς ἐπιπολῆς κειμένου, καὶ ὅτι εἰς μικρὸν τι βᾶθος μεταβαλλόμενον κατὰ τόπους, ἡ θερμοκρασία αὐτοῦ ἐστὶ σταθερὰ καὶ ἴση πρὸς τὴν μέ-

σιν ἐτησίαν θερμοκρασίαν τοῦ τόπου. Κἀτωθεν δὲ τοῦ σημείου τούτου παρατηρήσαμεν νέον φαινόμενον ἢ θερμοκρασία αὐξάνει κατὰ 1^ο κελσιανοῦ θερμομέτρου ἀνά πᾶν 33^{ον} μέτρον.

Καὶ ταῦτα μὲν ὑπὸ παλαιοντολογικὴν ἔποψιν περὶ Συρίας ἀνακοινοῦνται τοῖς ἀναγνώστῃς τοῦ ἐγκρίτου περιοδικοῦ Ἀττικοῦ Μουσείου ἐπιφυλαττόμεθα ἐν ἄλλῃ εὐκαιρίᾳ ἵνα συνεχίσωμεν τὴν μελέτην ἡμῶν.

Χρ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΠΟΙΟ ΑΣΤΕΡΙ

Ἄπ' τὰ τετράψηλα οὐράνια μέρη
Ποῦ δὲ λογιάζονται πόσῳ εἶν' ἕψηλά,
Εἶδαν τὰ μάτια μου κάποιον ἀστέρι
Κάτω 'ς τὴν ἀβυσσο νὰ ροβοδᾷ.

Τὸ εἶδα καὶ πρόσμενα τὸ Θεῖο Χέρι
Ποῦ ὄλαις ἢ δύναμει τὸ ἀκοῦν τυφλά,
Πίσω 'ς τὸ ψήλωμα πάλι νὰ φέρῃ
Τὸ ἄστρο ποῦ ἐπεφετε 'ς τὰ χαμηλά.

Τοῦ κάκου! ἐχάθηκε χωρὶς ν' ἀφήσῃ
Οὔτε μι' ἀκτίνα του μέσα 'ς τὴν κτίσι
Κατὰ τὴν πτώσιν του τὴ φτερωτῆ.

Ἐτσί ἀδοθήτην μήπως δὲ δύνει,
Χωρὶς μι' ἀκτίνα τῆς, 'πίσω ν' ἀφήνῃ,
Σὺν τῷ ἄστρο πέφτοντας καὶ ἡ ἀρετῆ;

1890

ΛΑΜΠΡΟΣ ΑΣΤΕΡΙΗΣ

Η ΣΟΥΒΛΑ

Ἄν ἄλλο μοι ἤλθέ ποτε εἰς τὸν νοῦν
Ἡ ἰδέα τοῦ νὰ συνθέσω τρυφεράς ἀναμνήσεις καὶ διηγήσεις διὰ τὴν ἁγίαν ἄλλως ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων. Ἀλλ' ἀνεγίνωσκον χθὲς ἐν τινὶ ἐφημερίδι ὅτι «τὰ Χριστούγεννα ἐν Ἀθῆναις ἐορτάζονται ψυχρῶς» καὶ ἀνεμνήσθην τοῦ ἄλλοτε γειτονόσ μου κ. Φαρδῆ ὅστις, ὡς θὰ ἴδῃτε — ἐν τέλει τῶν κατωτέρω ἀναμνήσεών μου, ἂν ὄχι ἐν ἀρχῇ — τὰ ἐώρτασε ψυχρότατα. Ἄν δὲ ἡ ἀφήγησίς μου οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ παρατεθὲν ἀξίωμα τῆς ἐφημερίδος, οὔτε σκοπὸν τινά, ὡς ὑπενοθυμίζω πρὸς ἀποφυγὴν ἐπικρίσεων ὅτι ἀναφέρω μίαν ἀπλὴν ἀνάμνησιν.

Ἡ παρειά μου πρὸς τὰ κάτω ἦτο γελοιωδέστατα πρὸς μὴν ἡνάγκαζε νὰ οἰκουρῶ. Τὸ ψῦχος ἔξω ἦτο παγετώδες καὶ τὰ κατακαλύπτοντα τὸν οὐρανὸν ὁμοιοχρῶς καὶ μονοτόνως ἀμαυρὰ νέφη ἐσκίαζον ἀνιαρῶς τὸ δωμάτιόν μου. Οὐδεμίαν εἶχον ὄρεξιν πρὸς ἀνάγνωσιν. Καὶ μέχρι τῶν ὥτων μου φθάνουσι γοργοὶ οἱ ἦχοι τῶν μανιωδῶς καὶ ἀδιακόπως ἀπὸ τινος ὤρας κρουομένων κωδῶνων τῶν ἐκκλησιῶν, ὧν οἱ παλμοί, ἀπλούμενοι ἔξω εἰς τὴν παγερὰν ἀτμόσφαιραν, ἐφθάνον μέχρι ἐμοῦ. Πλησιάζω πρὸς τὸ παράθυρον, καθαρίζω μὲ τὸ παραπέτασμα τὴν πάχνην μιᾶς τῶν ὑέλων καὶ ἀτενίζω ἔξω

εις τὸν δρόμον· τὸν ὑπέθετον ἔρημον, ἀλλὰ μετ' ἀπορίας μου εἶδον ἐν αὐτῷ κινῶσιν κόσμου φαιδρὰν καὶ ἀσυνήθην. Καὶ τώρα μόνον, ἰδὼν εἰς τὸν ἡμεροδείκτην, ἐνεθυμήθην ὅτι ἦτο ἀκριβῶς παραμονὴ Χριστουγέννων. Ἐτοποθετήθην λοιπὸν εὐαρέστως πρὸ τῆς ὑέλου καὶ διεσκέδαζον μετ' οὓς διαβάτας, ὧν αἱ ὀλοκόκκινοι ῥινες ἐδείκνυον, δίκην βαρομέτρων, τὴν δριμύτητα τοῦ ἔξω ψύχους. Εἶδον κύριον πλατύποδα μετὰ σπουδῆς διερχόμενον, ὅστις θὰ ἦτο πλούσιός τις βιομήχανος ἢ ἄνθρωπος τοῦ κόμματος μετ' ἑσθίαν προνογιούχον, διότι τὸ μέγα κοφίνιον ὃ φέρει ἐπὶ τῶν ὤμων ὁ συνοδείων αὐτὸν ἀγνώπαις γέμει ἐκλεκτῶν ὀψωνίων, ἐπὶ κορυφῆς τῶν ὀπίσθων προβάλλει τὴν πορφύραν τῆς ὀλοτρόγγυλος κεφαλῆς ὀλλανδικοῦ τυροῦ. Μεσῆλιξ ἀνὴρ ἐργατικός, μετ' ἰσχυρὸν ἐπανωφόριον καὶ μετ' ὄψιν εὐτυχῆ διὰ τὸ ἐπίσημον τῆς ἐπιούσης, ἔφερον εἰς τὴν χεῖρα μηρὸν ἀρνίου κεχρυσωμένον. Διήλθε παπᾶς μετ' ὀπίσθον παραφόρως κυμαινόμενον ἐκ τῆς πνοῆς τοῦ βορρᾶ· τοῦτον ἐπικολούθησεν ὑπὸ ῥέτριά μετ' ἀλάστον ὑπὸ τὸν βραχίονα· καὶ αὐτὴν, νέος μετ' ὑπόγυτον Ἐρρίκου Δ'. ἐπὶ μορφῆς βλακώδους, μετ' ἀκρότατον λαιμὸν καὶ βραχυτάτους πόδας, ἀκολουθούμενος ἀπὸ παῖδα ῥάπτου κομίζοντα τὴν διὰ τὰ Χριστούγεννα καινουργῆ του περιβολὴν, ἂν καὶ ὁ πράσινός του ζακέξ ὄν ἐφόρει ἦτο ἀρκετὰ εὐπρόσωπος· μοὶ φαίνεται ὅτι τὸν γνωρίζω, εἰς οἰκοδιδάσκαλος... Ἄλλὰ τί βλέπω! ὁ γείτων μου ὁ Φαρδῆς μετ' ἡμῶν εἰς τὴν χεῖρα! Καθαρίζω τὴν ὑέλον διὰ νὰ ἴδω καθαρότερον· ἐν τούτοις δὲν εἶχον ποσῶς ἀπατηθῆ. Καὶ ἡ χῆνα ἦτο ἢ μικροτέρα καὶ ἰσχυρότερα τῶν ὅσας ἐτυχέ ποτε νὰ ἴδω, ἀλλ' ὀπισθόποτε ἦτο χῆνα, οὐδέποτε δὲ ἕως τώρα εἶχε συμβῆ νὰ ἴδω τὸν κ. Φαρδῆν κομίζοντα τὸ ἐλάχιστον εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ κατ' αὐτὰς τὰς μᾶλλον ἐπισημοῦς ἡμέρας. Μετέβην εἰς τὸ παρὰ τὴν κλίμακα παράθυρον τῆς οἰκίας μου ὀπίσθον ἦτο καταφανὲς ὄλον τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ὑελοφράκτου εἰσόδου τοῦ διαιτήματος ἐκείνου, καὶ ὅτε μετὰ μικρὸν εἰσῆλθε, τὸν εἶδον μυστηριωδῶς ἐρευνῶντα ποῦ ν' ἀναρτήσῃ τὸ φορτίον του.

Ἀπὸ πολλοῦ παρετήρουν μετὰ περιέργου ἐνδιαφέροντος αὐτὸν τὸν κ. Φαρδῆν, ἄνθρωπον πλούσιον, ὅστις ἦτο ὁ ἀληθὴς τύπος τῆς φιλαργυρίας. Ἄγνωστος ἂν ἦτο ἄγαμος ἢ χῆρος, ἀλλ' ἔζη πάντοτε μόνος, χωρὶς καμμίαν νὰ ἔχη συντροφίαν, χωρὶς κανένα γνώριμον, διάγων βίον ὅλως γλιόχρον, ξηρὸν καὶ μεμονωμένον, ἐν τῇ οἰκίᾳ του, ἧς ἡ θεὰ ἐνέπνευε τὸ αὐτὸ παγερὸν ῥίγος τὸ ὁποῖον καὶ ἡ θεὰ ταῦ ὑποκειμένου του. Τὰ πάντα ἐν αὐτῷ, τῆς φωνῆς του ἢ τραχύτης, τὸ εὐθύ του βάδισμα, ἢ κύρτωσις τῶν ὤμων του καὶ ἡ ξηρότης τῶν μελῶν του, καὶ ἡ ἰδιόζουσα σύσπαισις τῶν ρυτίδων τοῦ ψυχροῦ προσώπου του, ἐφαίνοντο πιστοποιοῦντα ὅτι ὁ γέρον ἐγνώριζε νὰ κρατῆ στερεῶς τὸ χροῖμά του, καὶ ὅτι ἡ ἐξ αὐτοῦ τέρψις τὸν καθίστα ὅλως ἀδιάφορον πρὸς τὰς ἀπολαύσεις ὧν ἐστρεφεῖτο.

Κατὰ τοῦτο ἰδίως μοὶ ἐφαίνετο περιέρ-

γος ὁ κ. Φαρδῆς, καθότι ὄλαι του αἱ ἡμέραι παρήρχοντο ὁμοιομόρφως. Ἐν ἡμέραις ἑορτῶν, οὐδ' ἢ ἐλαχίστη μεταβολὴ ἐν τῇ στερεοτύπῳ τακτικῇ τοῦ βίου του· καὶ κατὰ τὰς ἐπισημοτέρας τῶν ἑορτῶν τοῦ ἔτους οὐδέποτε εἶδον τινα εἰσερχόμενον ἐν τῇ οἰκίᾳ του δι' ἐπίσκεψιν.

Ἄλλὰ τὴν φῶραν αὐτὴν, κατὰ παράδοξον ἐξαίρεσιν ἐσκέφθη ὅτι τὰ Χριστούγεννα— ἅτινα συνήθως παρήρχοντο ἀπαρτήρητα δι' αὐτὸν— ἔμελλε τὴν ἐπαύριον νὰ τὰ διήρχετο μόνος ὡς περὶ σὺ καὶ ἄλλοτε, καὶ τὸ πρᾶγμα τὸν ἐνέβαλεν εἰς τινα ἀόριστον μελαγχολίαν. Ὅλοι ἔχομεν ἐν τῷ βίῳ μας παρομοίᾳς στιγμὰς ἀδυναμίας. Ἐσκέφθη λοιπὸν εἰς τὴν ὑπανδρὸν ἀδελφὴν του, μητέρα ἀρκετῶν τέκνων, ἦν εἶχε τόσον καιρὸν νὰ ἴδῃ. Ἄν ἐπήγαγε παρ' αὐτῆς, ἴσως διήρχετο τὴν ἡμέραν εὐαρέστως. Μόνον ὅτε ἔπρεπε νὰ τῇ ἐπήγαγε κάτι χάριν τῆς ἡμέρας, ἀλλ' ἐπὶ ἰδέου χάριν τῆς ἀδελφῆς του τί ἐσήμαινε μία μικρὰ θυσία; Συμπέρασμα αὐτῶν τῶν γενναιοδώρων σκέψεων ὑπῆρξεν ἢ ἀγορὰ τῆς χήνας. Ἡ ἀδελφὴ βέβαια θὰ ἐξεπλήσσοτο μετ' ἡμᾶς ἀπροσδόκην ἐπίσκεψιν, ἀλλὰ ποῖος μποροῦσε νὰ πηγαίῃ ἐκεῖ κάθε ὥρα μ' ἐκεῖνα τὰ διαβολοπαῖδα! Αἶ, κ' αὐτὰ τὰ καῦμένα... Ὁ κ. Φαρδῆς διήλθεν εἰς τὴν κλίνην του νύκτα τεταραγμένον.

Τὴν πρωΐαν, ἀφοῦ ἐνωρὶς ἠτοιμάσθη διὰ τὴν ἐξοδὸν, ἀνέβη εἰς τι κάθισμα διὰ ν' ἀναλάβῃ τὴν χῆνα ἀπὸ τινος ραφίου τοῦ διαδρόμου, ἐφ' οὗ τὴν εἶχεν ἐναποθέσει τὴν προτεραίαν. Ἄλλ' ὅποια φρίκη! ἡ χῆνα δὲν ὑπῆρχε πλέον εἰς τὸ ράφιον. Στρέφει αὐτομάτως περὶ αὐτὸν ὁ κ. Φαρδῆς βλέμμα πλῆρες ἀγριότητος· ὁ ἐνοχος ἦτο ἐκεῖ πλοῖον, ἐμπροσθεν τῆς ἐξωθύρας, κρατῶν εἰς τὸ στόμα στερεῶς τὴν χῆναν ἀπὸ τῆς πτέρυγος. Ὡ, τὸν ἄθλιον! Ἦτο αὐτὸς οὗτος ὁ ἀτακτος γάτος, ὃν ἀπὸ τόσον καιροῦ ἠνείχετο ἐντὸς τῆς οἰκίας του. Ἐφοδιασθεὶς ἐν ροπῇ ὀφθαλμοῦ ὁ γέρον διὰ μακρᾶς σοῦβλας, εὗρεθῃ εἰς τὴν ἐξώθυραν ἐν μιᾷ στιγμῇ. Ἄλλ' ὅτε ἐφθασεν ἐκεῖ, ὁ κλέπτης εἶχε μετὰ τοῦ λαφύρου του ἐξαφανισθῆ.

Ἡ ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων ἦτο παγετώδης ὡς ἡ παραμονὴ τῶν. Ὅλοι τὴν διήλθον περὶ τὰς ἐστίας τῶν οἰκίων τῶν. Ἄλλ' ὁ κ. Φαρδῆς τὴν διήλθεν ἐλαεινῶς. Μετ' ἡμῶν ξυλίνην σοῦβλαν εἰς τὴν χεῖρα, περιέμενον ἀπὸ μιᾶς στιγμῆς εἰς ἄλλην, ῥιγῶν καὶ ὄρθιος πρὸ τῆς θύρας τῆς εἰσόδου τοῦ, τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ἀθλίου γάτου. Καὶ ἀπὸ πρωΐας μέχρι νυκτὸς δὲν τὸν εἶδον νὰ μετακινήσῃ ἐκεῖθεν.

Κ. ΠΡΑΣΣΑΣ

X. MARMIER

Ο ΡΑΒΒΙΝΟΣ

ΜΕΓΑΣ τις ραββίνος ἀπεχώρησε τοῦ κόσμου, εἰς μίαν καλύβην, ἐν μέσῳ τῆς ἐρημίας, ὅπως ἐκεῖ ἐν βαθείᾳ μελέτῃ καὶ προσευχῇ βελτιώσῃ καὶ ἐξαγιάσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ.

Κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἑορτῶν ὁ ραββί-

νος, καίπερ ἐν τῇ ἐρημίᾳ, τίθησι τὸν ἀλογημένον ἄρτον ἐπὶ τῆς τραπέζης αὐτοῦ ἀναμένων συνδαιτυμόνα, διότι ὁ νόμος κελεύει: «Ἐσο φιλόξενος». Ἄλλ' οὐδεὶς φαίνεται. Ὁ ραββίνος κλαίει, πλῆττει τὸ στήθος, ἀπελπίζεται, ἀκολούθως ὁμως τρέχει εἰς τὴν ἐσοχὴν, εἰς τοὺς δρόμους, ζητῶν πανταχοῦ ὁδοιπόρον τὸν ὁποῖον νὰ φιλοξενήσῃ. Εὐρίσκει ἐπὶ τέλους ἐπαίτην τινὰ ρακένδυτον, τὸν ὁποῖον ὀδηγεῖ εἰς τὴν καλύβην του, τὸν νίπτει, τὸν ὑπηρετεῖ, τὸν φιλοξενεῖ διὰ τῶν καλλιτέρων αὐτοῦ οἴνων καὶ φαγητῶν. Τὴν ἐπιούσαν, ἐν ᾗ ὁ ἐπαίτης εὐχαριστῶν διὰ τὴν φιλοξενίαν ἠθέληε ν' ἀναχωρήσῃ, ὁ ραββίνος τὸν ἐμποδίζει.

— Ὅδοιπόρε, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς μοὶ ἀπέστειλε, μείνε ἀκόμη μίαν ἡμέραν καὶ μίαν νύκτα παρ' ἐμοί.

Ὁ ἐπαίτης μένει.

Ἄλλὰ ἐν ᾗ ἐκοιμᾶτο, ὁ ραββίνος ἀρπάσας ὀζῶδη τινα ράβδον ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ ἀτυχοῦς ξένου του καὶ τὸν πλῆττει ἀνπλεῶς.

— Τί σοῦ ἐπταῖσα ὁ ἄθλιος, κραυγάζει ὁ πτωχὸς ἐπαίτης.

Τότε ὁ ραββίνος παραδόξως πίπτει εἰς τοὺς πόδας του, ζητεῖ συγγνώμην καὶ ἀρχεται περιποιούμενος καὶ θεραπεύων αὐτὸν μετὰ πάσης προσοχῆς καὶ φροντίδος μέχρι τῆς τελείας αὐτοῦ ἀναρρώσεως.

Ἐκ νέου ὁ ἐπαίτης ζητεῖ ν' ἀναχωρήσῃ καὶ ἐκ νέου ὁ ραββίνος τὸν ἐμποδίζει. Τὴν νύκτα ὁμως λαβὼν ἀξίνην προχωρεῖ νὰ κτυπήσῃ τὸν ξένον του, ἀλλ' οὗτος, προβλεπτικῶς ἦδη, τοῦ ἀφαιρεῖ τὴν ἀξίνην καὶ λέγει εἰς τὸν ραββίνον:

— Ἡδυνάμην νὰ σὲ φονεύσω, ἀλλὰ σὲ λυποῦμαι, διότι εἶσαι παράφρων.

— Ἐλεος, ἔλεος, ἀναφωνεῖ ὁ ραββίνος πίπτων εἰς τοὺς πόδας του, συγχώρησόν με καὶ ἄκουσον. Ἦθελα νὰ ὑπακούσω εἰς τὸ βιβλίον τοῦ νόμου, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐπιβάλλει τρία πρώτιστα καθήκοντα: νὰ ἡμεθα φιλόξενοι, νὰ θεραπεύωμεν τοὺς ἀσθενεῖς καὶ νὰ ἐνταφιάζωμεν τοὺς νεκρούς. Εἰσῆλθε ὑπὸ τὴν στέγην μου καὶ ἐξεπλήρωσα, ὅσον ἠδυνάμην καλλίτερον, τὰ καθήκοντα τῆς φιλοξενίας. Δὲν εἶχον ἀσθενεῖς. Σὲ ἐπλήρωσα διὰ νὰ σὲ θεραπεύσω. Δὲν εἶχον οὐδένα νεκρὸν. Ἦθελον νὰ σὲ φονεύσω διὰ νὰ σὲ ἐνταφιάσω... Φεῦ, ἡ τελευταία μου ὥρα προσεγγίζει καὶ δὲν θὰ ἐκπληρώσω τὸ τελευταῖον τοῦτο καθήκον μου.

Καὶ πραγματικῶς ἐπέκειτο ἡ τελευταία αὐτοῦ ὥρα, ὁ δὲ ἄγγελος Κυρίου κατερχόμενος ἵνα ἀρπάσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐκραύγασεν οἰκτεῖρων:

— Ὡ δυστυχεῖς ἄνθρωποι! Πῶς διὰ τῶν σκέψεων σας διαστρέφετε τοὺς ἀληθεῖς νόμους τοῦ Θεοῦ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΑΘ. ΠΟΝΤΗΡΗΣ

ΟΚΤΑΒΙΟΣ ΦΕΓΙΕ

Ἐγεννήθη ἐν Σαί-Λό τὴν 11 Αὐγούστου 1812, κατήρξατο δὲ τοῦ φιλολογικοῦ του σταδίου διὰ τῆς μνηστορίας, ἐν συνεργασίᾳ μετ' ἄλλων καὶ κρυπτόμενος ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Desiré Harard. Τὸ πρῶτον ἔργον του ἦν ὁ Μέγας Γέρον. Τὸ 1848

ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ «Ἐπιθεωρητικῇ τῶν δύο Κόσμων» ἢ «Οὐνεστά», ἢ «Μικρὰ Κόμησσα», αἱ «Περιπέτειαι ἀπόρου νέου» καὶ ἡ «Ἱστορία τῆς παριτυνῆς». Ἄλλ' ὁ Φεγιέ ἔγραψεν ὁμοίως δράματα καὶ κωμωδίας: Το κωμειδύλλιον «Νῦξ Τρομερά», αἱ μονόπρακτοι κωμωδία «Ὁ Ρωμαιοὺς Ἀστὸς» καὶ τὸ «Echec et Mat» καὶ δύο ἕτερα δράματα «Πάλλμας» καὶ τὸ «Γῆρας τοῦ Ρεχελιέ» ἦσαν αἱ πρῶται αὐτοῦ ἀπόπειραι. Ἐμιμήθη εἴτα τὸν Μυσσέ καὶ κατ' αὐτὸν ἔγραψε σειρὰν ὄλων σκηνῶν καὶ παροιμιῶν. Ἐξ αὐτῶν μνημονεύονται εὐφήμες ἢ «Δευκὴ Θριξ», τὸ «Ἵπὲρ καὶ Κατὰ», ἢ «Χρυσὴ Κλείς», ἢ «Νύμφη», τὸ «Χωρὸν». Γενναίωτερα ἔργα ἐπεσκίασαν μετ' ὀλίγον τὰ πρῶτα ταῦτα δοκίμια. Ἡ «Ἀπολύτρωσις», ἢ «Δαλιζά», ἢ «Κρίσις», ὁ «Πειρασμός», ἢ «Παρισίνη μυθιστορία» ἐθεωρήθησαν τῶν τῶν ὁμοίων ἀνώτερα.

Τὸ 1862 προσελήθη καὶ κατέλαθεν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τὸ κενὸν ἐδῶλον τοῦ μυθιστοριογράφου Σκρίδη. Ἐἵτα διωρίσθη βιβλιοφύλαξ τῶν αὐτοκρατορικῶν οἰκημάτων, ἀλλ' ἀπὸ τῆς τετάρτης Σεπτεμβρίου 1871, ὅτε ἐπῆλθεν ἡ μεταβολὴ καὶ ὁ αἰχμάλωτος τοῦ Σεδὰν καθήρετο τοῦ θρόνου καὶ ἀνεκκρύσσεται ἡ δημοκρατία, ἐθεώρησεν ἑαυτὸν ἀπαλλαγέντα τῆς ὑπερῆστος ταύτης. Ὁ Ἰούλιος Σίμων τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1871 ἐνόμισε δικαίον νὰ ἐξακολουθῇ παρέχων αὐτῷ τὸν μισθόν, ἀλλ' οὗτος ἤρνηθη νὰ δεχθῇ ἀντιμισθίαν τινὰ καταργηθέντος ἀξιώματος.

Ὁ Φεγιέ ἀπέβησεν τὴν 17/29 Δεκεμβρίου 1890.

ΑΔΟΛΦΟΣ ΒΕΛΛΟ

Ὁ Ἀδόλφος Βελλὸ ἐγεννήθη τῷ 1829 (6 Νοεμβρίου) καὶ ἠκολούθησε κατ' ἀρχὰς ἐν Παρισίῳ τὰ νομικὰ καὶ ἐγένετο προλόγος, ἐξασκῶν συγχρόνως τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δικηγόρου ἐν Νανσύ. Βραδύτερον ἐπεσκέφθη τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, τὴν Βρασιλίαν καὶ ἄλλας μακρυνὰς χώρας. Τὸ πρῶτον δὲ παρουσιάσθη τῷ 1855 ἐπὶ τῆς σκηνῆς τῆς φιλολογίας, ἐκδοὺς ἔργον αὐτοῦ ἀπαρατήρητον σχεδὸν παρελθόν, τὴν «Τιμωρίαν» μετὰ δύο ἔτη ἐξέδωκε μονόπρακτόν τινα κωμωδίαν «Εἰς τὴν Ἐξοχὴν» τιτλοφο-

ρουμένην, ἀλλ' ἐκεῖνο ὅπερ τὸν κατέστησε γνωστὸν ἦν ἡ μετὰ δύο ἔτη ἐκδοθεῖσα κωμωδία αὐτοῦ «Ἡ διαθήκη τοῦ Καίσαρος Ζιροδύτου», ἣτις ἀνατιθεμένη ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ Ὁδείου ἐγένετο ἐνθουσιωδέστατα δεκτὴ καὶ κατεχειροκροτήθη. Ἐκτοτε ἀεγνώρισθη ὡς δραματικός συγγραφεὺς καὶ μυθιστοριογράφος ἐξοχος, οὗ τῶν ἔργων μετεφράσθησαν καὶ πολλὰ παρ' ἡμῖν, γράψας πλείστας κωμωδίας, δράματα, διηγήματα καὶ μυθιστορίας, ἐν οἷς διακρίνονται ἐξοχοὺς τὰ δράματα: «Ἀπόρρυπον οἰκονομικόν», ἢ «Ἐκδίκησις τοῦ συζύγου», αἱ κωμωδίαί «αἱ ἀδιάφοροι» καὶ «οἱ ἐκ συστήματος σύζυγοι» καὶ αἱ μυθιστορίαί: «Ἡ Μάρθα», «τὰ κοσμικὰ μυστήρια» καὶ «αἱ νεανικαὶ τρέλλαι» κτλ. Ὁ Ἀδόλφος Βελλὸ διὰ τὰς ἐξοχοὺς αὐτοῦ φιλολογικὰς ἐργασίας ἐτιμήθη ὑπὸ τῆς πατρίδος του τὰ μέγιστα, γενόμενος ἱππότης τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς. Ἀπέβησεν τῇ 7/19 Δεκεμβρίου 1890.

ΝΕΩΤΕΡΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

Ὁ ἐν Ἰταλίᾳ ἔφορος τῶν ἀρχαιοτήτων κ. Ὁρσεα, ἐξακολουθῶν τὰς ἐρεῦνας αὐτοῦ περὶ τῶν ἀρχαίων λῶν τῆς Σινελίας, ἀνεκάλυψε τρεῖς νεκροπόλεις, ἐκ τῶν ὁποίων αἱ μὲν δύο παρέχουσι σημεῖα ἴσης κοινωνικῆς ἀναπτύξεως, ἡ δὲ τρίτη μᾶλλον προηγμένης. Ὁ κ. Ὁρσεα πιστεύει, ὅτι ἀνεῦρε χωρίον τι καὶ φρούριον σικελικόν. Μεταξὺ τῶν ἀνακαλυφθέντων παρατηροῦνται στοιχεῖα τινὰ ὁμοιότητος πρὸς τὸν πολιτισμὸν τῆς Τροίας (ἀγγεῖα, ὀστᾶ κατεργασμένα) καὶ τῶν Μυκηναίων, τὰ ὅποια ἀνέρχονται εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς μεταβάσεως τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν νῆσον ταύτην.

Διὰ τῶν ἀνασκαφῶν τοῦ αὐτοῦ ἀρχαιολόγου ἀπεκαλύφθη ὀλόκληρον τὸ μέτωπον τοῦ πρὸς τὴν θάλασσαν μέρους τῶν ἀρχαίων τεχνῶν τῶν Λοκρῶν, τῆς πρωτεύουσος τῶν Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν ἐν Ἰταλίᾳ. Ἀνεκάλυφθη ἐπίσης ἡ θέσις, ἐν ᾗ ἤγειροντο οἱ τέσσαρες πύργοι τῆς πόλεως. Ὁ ἔξοχος ἰταλὸς ἀρχαιολόγος ἐλπίζει, ὅτι θὰ δυνηθῇ νὰ ἀνεύρῃ ἐν ἐπιγραφαῖς τοὺς νόμους τοῦ Ζαλευκοῦ, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξεν, ὡς γνωστὸν, ὁ μέγας νομοθέτης τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Λοκρῶν, ζήτας περὶ τὸ 650 π. Χ.

Κατὰ τινὰ βιενναῖον χημικόν αἱ ἤλεκτρικαὶ μηχαναὶ πρόκειται ν' ἀποδώσιν ἐπικίνδυνον ἀνταγωνιστὰς κατὰ τῆς μεθόδου τοῦ Κὼχ πρὸς θεραπείαν τῆς φθίσεως. Κατὰ τὸν χημικὸν τοῦτον ἀτμοὶ τινες ἐξερχόμενοι ἐκ τῆς κατεργασίας τοῦ ἤλεκτρισμοῦ κατὰ τὴν γαλβανικὴν ἐπιχρῶσιν ἢ ἐπαργύρωσιν τῶν μετάλλων ἐξασκῶσιν ἐνεργητικὴν καὶ λυσιτελεῖ ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν φυματιώσεων καὶ θεραπέουσι τὸ κακὸν ἢ ἀνακόπτουσι τὴν πρόδον αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ ἡ ἄκαπνος πυρῆτις παρετηρήθη ὅτι ἀποδίδει λαν βλαβερὰ εἰς τὰ ἐκ χάλυβος, τηλεβόλα φαίνεται ὅτι ἡ πυροβολικὴ τέχνη θ' ἀναγκασθῇ νὰ στρέψῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν κατασκευὴν τηλεβόλων ἐξ ὀρειχάλκου ὡς καὶ πρότερον. Ὁ ὀρειχάλκος ἔχει τοῦτο τὸ πρὸς ὅτι μετὰ τὴν φθορὰν τῶν ἐξ αὐτοῦ τηλεβόλων, δύναται πάλιν νὰ χυθῇ, ἐν ᾧ ὁ χάλυψ δὲν παρέχει τὴν εὐκολίαν ταύτην. Ἀφ' ἑτέρου ἐν τῇ κατεργασίᾳ τοῦ ὀρειχάλκου ἐγένοντο τόσαι πρόδοι, ὥστε ἀπέκτησε τὸ μέταλλον τοῦτο ἀνοχὴν οὐχὶ ἐλάσσονα τοῦ χάλυβος. Ἐν Γερμανίᾳ πρόκειται νὰ γείνωσι πειράματα νέων ὀρειχαλκίνων πυροβόλων.

Ὡς γνωστὸν ἐκ τῶν μεταλλικῶν πλακῶν, αἱ ὁποῖαι μέχρι τοῦδε ἐχρησίμευον πρὸς ἄμυναν τῶν πλοίων, ἐνομιζόντο ὡς κεκτημένα ἰσχυροτέραν ἀνοχὴν αἱ σύνθετοι λεγόμεναί πλάκες, συγκείμεναι ἐκ σιδήρου καὶ χάλυβος, ἐφευρεθῆσαι ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἀπολύουσαι ἀπολύτου ὑπολήψεως ἐν τῷ πυλο-

μικῷ ναυτικῷ τῆς Ἀγγλίας καὶ συνεπῶς ἐν ἅπασιν τοῖς ναυτικοῖς τοῦ κόσμου. Ἐσχάτως ὁμοῦ ἐγένοντο ἐν Ἀναπόλει τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, ἐνώπιον ἀμερικανῶν ἀξιωματικῶν, πειράματα τῆς ἐνεργείας πυροβόλου ἐπὶ πλακῶν συνθέντων ὡς ἀνωτέρω καὶ πλακῶν ἐκ χάλυβος καὶ νικελ. Εἰς τὴν δύναμιν τοῦ πυροβόλου αἱ ἐκ χάλυβος καὶ νικελ πλάκες ἐτρυπήθησαν μόνον, αἱ δὲ σύνθετοι πλάκες διελύθησαν καθολοκληρίαν εἰς συντρίμματα. Αἱ ἐκ χάλυβος καὶ νικελ πλάκες εἶχον ἐφευρεθῆ καὶ κατασκευασθῆ ὑπὸ τοῦ καταστήματος Σνάϊνερ ἐν Κρεζῶ τῆς Γαλλίας.

ΣΤΙΓΜΑΙ ΤΕΡΨΕΩΣ

ΛΥΣΕΙΣ Β' ΤΡΙΜΗΝΙΑΣ

1. Πνεύμων, Λάβετ, Ἀγλαία, Τυρωτῆρ, Ὀρτο, Νικίασ.—2. Ἀθηνᾶ.—3. Τὸ μὲν παρὸν ἀνήκει τοῖς πλούσις, τὸ δὲ μέλλον τοῖς ἐναρέτοις.—4. Ἡ οἴσις ἐμπόδιον προκοπῆς.—5. Ἡ ἡρεμος καρδία.—6. Θρόνος-ἄνος.—7. Εἰς σκότος ἐγεννήθη.—8. Δόρυ-ἄρη.—9. Χαρᾶς καὶ λύπης χροῖμα.—10. Ὁμόνοια-μόνο-ἄνοι.—11. ἘΒΝΗ, ΕΡΩΣ, ΝΩΤΑ, ΗΣΑΝ.—12. Χίλια πιθανότητες δὲν κάμουν μίαν ἀλήθειαν.—13. Πέρ-γαμος.—14. Πατρίς πάντων τιμωτάτων.—15. Σημαία, ἡμέρα, μετὰ, ἀρχ, ἴα, α.—16. Ὁ Ζάλευκος εἶπὼν ὅτι καθὼς εἰς ἐκεῖνα, ἂν ἐμπέσῃ μυῖα ἢ κώνωψ ἐμπλέκεται, ἐὰν δὲ σφίξῃ ἢ μέλιττα ἀφίπταται, οὕτω καὶ εἰς τοὺς νόμους ὁ μὲν πῆστι συλλαμβάνεται, ὁ δὲ πλοῦσις ἢ ἰσχύον ἐκφεύγει.

Ἀτυχῶς ἐκ τῶν ἀποστειλάντων λύσεις κατὰ τὴν 6' τριμηνίαν, καίτοι πολλοὶ τὸν ἀριθμὸν, εἰς οὐδένα θὰ προσπερθεῖ ὄδρον, διότι τινὲς μὲν ἐπεμφαν λελανθασμένας λύσεις, τινὲς δὲ μίαν ἢ δύο. Σχετικῶς τὰ πλείωτερα ἔλυσαν δύο καὶ δημοσιεύσαν τὰ ὀνόματα αὐτῶν, οἱ κ.κ. Δ. Καραγιάννης ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Π. Θ. Μπομππαχάκης ἐκ Βεργιδιάνας.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ρ. Α. Ἐνταῦθα. Τὸ ποιημὰ σας ἀτυχῶς μακρόν.—Κουρ Δ. καὶ Π. Παπακλή. Συνδρομὴ ἐλήφθη· διεύθυνσις διωρθώθη.—Λ. Ε. Φιλιπούπολιν. Ἀπνητήσαμεν ἐν ἐκτάσει καὶ ἀναμένομεν.—Α. Ε. Ζ. Κέρκυραν. Ὁμοίως.—Ε. Κ. Leipzig. R. H. Hamburg. Ὁμοίως.—Π. Ρ. Κ. τελώνην, Βῶλον. Ἐπιταγὴ ἐλήφθη· θερμῶς σὰς εὐχαριστοῦμεν διὰ φιλικὰς ἐνεργείας σας. Ἐλπίζομεν εἰς τὸν δὲν θὰ παύσῃτε φροντίζοντες πρὸς διάδοσιν τοῦ Ἀττικῷ Μουσεῖῳ αὐτοῦ.—Ν. Ρ. Ὁδησόν. Ἐνεγράφητε καὶ σὰς ἀπνητήσαμεν.—Α. Ν. Α. Ἐνταῦθα. Τὸ ποιημὰ σας ἀκατάλληλον.—Λ. Ε. Φιλιπούπολιν. Συνδρομητῆς Σ. Κ. Γιαμαλιῶς ἐν Γενῆ-Μαχαλέ-Χελῆς θὰ πληρωσῇ ἄμηνον διότι παρητήθη.—Σ. Ν. Μ. Σόφραν. Νέου συνδρομητοῦ φύλλα ἀπεστάλησαν ὁμοίως καὶ τὰ ἐλλείποντα ἰδικὰ σας.—S. C. Rostoff-Dou. Συναλλαγματικὴ ἐλήφθη, ταχυδρομικῶς ἀπαντήσαμεν, σὰς εὐχαριστοῦμεν.—Αθ. Π. Παξούς. Ἐνεγράφητε διὰ τὴν Β'. Ἐξαμηνίαν, ἡ συνδρομὴ σας ἐλήφθη.—Ε. G. Trieste. Ἀπνητήσαμεν.—Α. Ε. Ζ. Κέρκυραν. Ἀμφοτέρων ἔχομεν δικαίον· ἡ ἐπιστολὴ καὶ ἡ ἐπιταγὴ ἀπωλέσθησαν, διότι δὲν ἐξηργυρώθη ὑπὸ τοιοῦτον ἀριθμὸν οὐδεμίαν ἐπιταγῆ. Ἐνήργησα τὰ δέοντα δι' ἀναφορὰς παρὰ τῇ Διευθύνσει.—Δ. Ε. Ι. Κωνσταντινουπόλιν. Ἀπνητήσαμεν.—Δ. Σ. Μιτυλήνη. Φύλλα νέου συνδρομητοῦ ἀπεστάλησαν μὲ ἀ'. ταχυδρομικῶν ἀναμένομεν ὑποσχεθέντα.—Σ. Σ. Κέρκυραν. Ἀπνητήσαμεν ταχυδρομικῶς.